

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

PETR MAŇHA
**KDYŽ MATEMATIKA
PORÁŽÍ FOTBAL**

DUBEN 2017 | ZDARMA

172203

MLÁDEŽ DĚTSKÝ FOTBALOVÝ
POHÁR 2017

CIVIL VÁŠNIVÝ CYKLISTA
Z CHUCHLE

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

**Služby
studia koupelen**

- . GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- . VÝPIS MATERIÁLU
- . TECHNICKÁ ZPRÁVA
- . ODBORNÝ PERSONÁL
- . ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- . INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- . SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- . DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

STUDIA KOUPELEN V PRAZE

- . Praha, Sykora Home: Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- . Praha-Jinočany, Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- . Praha-Podolí: Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- . Praha-Uhřetěves: Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

str. 2–5

ROZHOVOR

PETR MAHA: MATEMATIK V BRANCE

str. 6–8

TÉMA

MISE VETERÁNŮ: ZÁCHRANA CHOLUPIC V PŘEBORU

str. 10–12

MLÁDEŽ

7. ROČNÍK DĚTSKÉHO FOTBALOVÉHO POHÁRU

MLÁDEŽ

KEMPY Z DÍLNY PFS

str. 9

LEGENDA

JÍŘÍ TICHÝ

str. 14–15

MLÁDEŽ

TALENT JAN PŘIBYL

str. 16–17

PODPORA

MĚSTSKÁ ČÁST A FOTBAL VIII.

str. 18–19

TRÉNINK

ZATÍŽENÍ A ROZVOJ KONDICE

str. 20–21

HISTORIE

O VYBOČENÍ Z DLOUHÉHO PŮSTU

str. 22–23

KLUB

FK SLAVOJ KOLODĚJE

str. 24–25

CIVIL

DAN URBAN Z CHUCHLE

str. 26–27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Milí čtenáři,

za dlouhé roky s Pražským fotbalovým speciálem jste si jistě už zvykli na pravidelné materiály o svazových projektech, jež cílí na děti a mládež.

Jedním z nich je Dětský fotbalový pohár. Byl jsem u toho, když tehdejší profesionální trenér mládeže Zdeněk Srba vytvářel model turnaje I. a II. tříd základních škol – v roce 2011 se akce týkala 24 týmů a cca 250 hráčů, a byť měla dlouhodobá soutěž s kvalifikačními koly i dalšími fázemi mouchy, vypadala velkolepě. Alespoň z mého pohledu.

Stříh. Je rok 2017 a tento turnaj se uskutečnil už posedmé. Za účasti 96 školních výběrů a téměř 900 akterů (kluků i holek), z nichž více než polovina dosud nebyla registrována v žádném fotbalovém klubu. To je neskutečný nárůst, co říkáte?

Dětský fotbalový pohár je ale jen dalším důkazem, že podobné akce pro děti mají obrovský smysl. A osobně si moc přeji, aby tento sympatický projekt za tři roky slavil kulatou desítku.

Úspěšné jarní boje!

Lukáš Vrkoč

vedoucí redaktor

PARTNER MLÁDEŽE:

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VIII. – DUBEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozl 915/7, P.O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | VEDOUcí REDAKTOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Pavel Jířík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541

| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st.

ROZHOVOR

MUŽ, KTERÝ MLUVÍ JINÝM JAZYKEM: MATEMATIKOU

VRŠOVICKÝ BRANKÁŘ PETR MAHA VYPRÁVÍ O STUDIÍCH NA „MATFYZU“ I O TOM, PROČ NECHTĚL TRÉNOVAT S LIGOVÝM TÝMEM

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV PETRA MAHY

Před pár lety měl možnost jít trénovat s ligovým týmem Bohemians 1905. Jenže brankář PETR MAHA odmítl kvůli škole. Současná jednička přeborových Vršovic měla právě před maturitou na gymnáziu, po němž zamířila na netradiční adresu – tedy co se fotbalistů týče: na Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy. Je schopný zasvěceně mluvit o teorii relativity a zároveň vyvrací zažité mýty o „matfyzácích“.

■ Jak vnímáte obecnou pověst matfyzáků, že jste podivíni?

Já to i chápu. Z vlastní zkušenosti vím, že někdy přemýšlím nad jinými věcmi, než je běžné. Jsem někde venku s lidmi, ale přistihnu se, že mě něco napadne a na půl hodinu nebo na hodinu si o tom chci přemýšlet, takže se bavím dál, ale v duchu už přepínám jinam. Tohle lidi na matfyzu hodně mají, někteří až do extrému. Když jsme u té pověsti, tak s některými lidmi se tam nedá ani pomalu bavit o běžném životě. Konec školy, jdeme na pivo, a místo toho, abychom řešili normální témata, řeší se matematika, což není úplně nejpříjemnější.

■ To věřím. Co téma oblékání matfyzáků?

Znám vtip: Jaký je rozdíl mezi matfyzákem a bezdomovcem? Matfyzák má v batohu notebook za 50 tisíc... Nemyslím si, že by tam byl nějaký společný rys, co se týče oblékání. Já jsem v tomhle asi trochu extravagantní. Kromě mě je na fakultě iks příkladů lidí, do kterých byste právě podle stylu oblékání neřekli, že jsou na matfyzu, i když se najdou i klasické exempláře ve starých flanelkách. Mění se to s časem k lepšímu. Určitě je na matfyzu ale společný myšlenkový rys a inteligence. K tomu asi patří i to, že občas vypínáme a lehce nevnímáme okolí. Tak to je.

■ Uvědomují si to takhle i vaši kolegové?

Někteří víc, někteří míň, nejde to úplně generalizovat. Já si to uvědomuji dobře. (usmívá se)

■ Matfyz a fotbal, to jsou dvě věci, které mi moc nejdou dohromady. Jak se vám to podařilo skloubit?

Sport je pro mě relax, zní to divně, ale já si na fotbal chodím odpočinout. Když se učím, musím hodně přemýšlet a občas potřebuji vypnout od myšlenkové dřiny. Ta je, obzvláště ve zkuškovém období, extrémní. Až vás po třech týdnech začne bolet hlava. Pak je člověk rád, že může jít na fotbal, i když je venku třeba deset stupňů pod nulou.

■ Nejste na fakultě trochu za exota, protože nastupujete v krajském přeboru?

Nemyslím si. My se o fotbalu na fakultě extra nebavíme. Někteří lidé tam

vědí, že chytám, ale to je všechno. Když řeknete, že hrajete fotbal, tak se chytne někdo, kdo třeba sleduje Arsenal, Chelsea, takže se probírá anglická liga. Oni to berou spíš takhle: hraje fotbal, můžu si s ním povídat o fotbale. Že chytám ve Vršovicích a hrajeme přebor, to nikoho nezajímá. Pár lidí hraje Hanspaulku, někdo dělá orientační běh, což je s matematikou a logickým myšlením propojené. A tradici má na škole volejbal.

■ Říká se, že matfyzákům chybí sociální inteligence. Co vy na to? Stoprocentně, i když se to samozřejmě nedá generalizovat, obecně to platí. Podívejte se třeba na Karla Janečka, který se rozešel s přítelkyní de facto v přímém přenosu televize. On je neskutečně úspěšný člověk, dokázal toho hodně, ale tohle? A je jedno, jestli si to ta slečna zasloužila, nezasloužila. Sociální citění je prostě někde jinde.

■ Lidé jako vy, kteří do hloubky rozumějí matematice, asi musejí být v něčem trochu jiní. Viděl jsem papíry popsané odbornými vzorci – působí to na mě jako z jiné planety.

Taky jsem takové papíry ukázal bratřancí a on na to: Co to je? To vypadá jako z Hvězdné brány na golaudštinu. Matematika je takový jiný jazyk, asi trochu složitější než čeština s angličtinou.

■ Jak jste se k ní vlastně dostal?

Rodiče mě vedli ke škole, bylo jedno, jestli je to matematika, fyzika, biologie, záleželo na akademických úspěších. Fotbal dělám od šesti let a byl vždycky na druhé koleji, i když jsem měl tréninky až pětkrát týdně. Přes školu nejel vlak. Ale matematika mě

KDO JE PETR MAHA

Narodil se 22. září 1992. V mládežnických kategoriích chytil za Bohemians 1905, Slavii a Meteor. Nejdelší dobu byl v Bohemians, kde si zachytil i Juniorskou ligu. Když měl jít do tréninku s ligovým A-týmem, odmítl to, protože se chtěl soustředit na maturitu na gymnáziu a pozdější studium na vysoké škole. A vybral si velmi náročný obor: právě píše diplomovou práci na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Fotbalu se věnuje už jen pro zábavu ve Vršovicích, s nimiž v roce 2013 triumfoval v Pražské teplárenské přeboru. Od té doby patří k nejvýraznějším brankářům soutěže. Za předchozí tři sezony nasbíral dohromady 25 čistých kont.

O tom, že je kromě vynikajícího matematika i výborným gólmánem, Petr Maha už roky přesvědčuje v přeboru.

bavila, šla mi přirozeně, měl jsem k ní vždycky blízko.

■ A táhlo vás to k ní víc než k fotbalu?

To je zajímavá otázka. Každý sportovec sní o tom, že z něj bude superstar, že se svým sportem bude žít, ale okolo patnáctého roku už vytyšíte, jakým směrem se to ubírá. Pro mě bylo zásadním zlomem, když jsem měl jít trénovat s áčkem Bohemky. Měli tréninky dopoledne a já byl v maturitním ročníku. Řekl jsem, že s áčkem chodit nebudu. V tu chvíli bylo jasno.

■ Jak dlouho vám to rozhodování trvalo? Nezalitoval jste někdy?

Možná si na to člověk někdy vzpomene, co by bylo, kdyby, ale obecně můžu říct, že nelituji. Tenkrát byl v áčku Radek Šňozík, přes toho bych se do branky určitě nedostal. Mám obrovské štěstí, že můžu dělat to, co mě baví. Mám matematiku, chytám pro zábavu pražský přebor, rodiče mají úspěšnou firmu na servisní a garážovou techniku, ale netlačili mě do toho, abych jim pomáhal. Mám možnost svobodné volby, takhle se mi to líbí a jsem za to vděčný.

■ Váš matematický obor je pravděpodobnost. Jaká byla pravděpodobnost, že byste se objevil v lize, pokud byste tenkrát zvolil cestu tréninků s A-týmem?

Maximálně deset procent, muselo by se sejít tolik faktorů najednou, že pravděpodobnost by byla hodně malá.

■ Takže volba buď matematika, nebo fotbal u vás byla jasná?

Ano, vítězí matematika. Fotbal je skvělý, ale v matematice se člověk pořád něco dozvídá, pořád je co objevovat, řekl bych, že je to dynamická věda, která jde neustále dopředu. Člo-

věk může zkoušet, zkoumat, analyzovat. Zato fotbal větší progres nenabízí. Já ale nebyl jasně rozhodnutý, že zkusím matfyz. Myslím si, že je to nejtěžší škola, co jsem mohl jít studovat. Jako jedna z mála v Česku jde opravdu do hloubky problémů. Neexistuje, že by člověk něco vyslovil a nedokázal si to obhájit na papíře. Není to jako ve filosofii, že dva lidé řeknou jiné názory a oba mají pravdu. V matematice si všechno musíte jasně obhájit.

■ Proč jste si vybral pravděpodobnost?

„Fotbal je skvělý, ale v matematice se člověk pořád něco dozvídá. Může zkoušet, zkoumat, analyzovat. Fotbal větší progres nenabízí.“

V matematice je hrozně moc směrů, ale tohle mi z obecné matematiky přišlo nejpraktičtější, protože je tam hodně teoretických specializací. Hodně zajímavé je ještě numerické modelování, ale to je velmi náročné. Tam se řeší třeba proudění kapalin,

plynu, využití je při letectví, pro stavbu turbin v jaderných elektrárnách. Ví se o tom hodně, ale nikdo ještě nedokázal některé věci objasnit, proč je to tak a tak.

■ Což je největší výzva každého matematika – něco dokázat, objasnit, objevit, že?

Jenže to je proces na iks desítek let. Existuje takzvaná Poincarého domněnka, která patřila mezi sedm největších matematických „problémů tisíciletí“, kterou dokázal ruský matematik Perelman vyřešit. Ale další

podstatu a důsledky, pomalu nikdo nechápe.

■ Čeho se týká vaše diplomová práce?

Když bych to měl říct korektně, tak je to normální aproximace pro statistiku Gibbsových bodových procesů. To jsou trochu složitější a komplexnější procesy. Já se konkrétně zabývám procesem ve 3D.

■ Umíte to přeložit do češtiny?

Představte si pizzy nebo kruhové disky, které jsou v prostoru nějakým způsobem nakloněné. Můžou jich být tisíce. A já zkoumám jejich vzájemné interakce a statistiku takto vytvořeného procesu.

■ Je tohle nějak využitelné v životě?

Dá se to hodně využít v termodynamice, v neuronových sítích, v medicíně, v biologii. Absolventi matfyzu mají dobré uplatnění na trhu práce. Proč myslíte, že jich spousta pracuje ve finančních společnostech? Hodně jaderných fyziků dělá v pojišťovnách. Je to sice úplně mimo, ale důvod je jasný: v kvantové mechanice fungují dost zásadně zákony pravděpodobnosti. A tihle lidé jsou schopní analyticky myslet. Vezměte si třeba předpověď počasí, i když je to z jiného soudku, které se vypočítává parciálními diferenciálními rovnicemi. To jsou jasné věci, ale nikdo vám přesto neřekne, jaké bude počasí za měsíc.

■ Proč ne?

Neexistují stroje, které by ty rovnice přechrouply, a proto se numericky aproximují – tedy s nějakou chybou. A jsme u softwarové stránky, která je hrozně důležitá. To počasí je velmi složité, ale když se vrátím do pojišťoven: lidé z matfyzu dovedou do

„Matematiky se většina lidí bojí, ty reakce mi přijdou až hysterické. Celkově je demonizovaná.“

systémů zadat různé vzorce, rovnice a modely a navíc rozumějí podstatě problému. Pokud se něco pokazí, podívají se na to a napraví to. Mají mnohem širší znalosti.

■ Jak vysoké IQ musí mít matematik?

Nedávno jsem četl článek, že mezi studenty vyšlo nejvyšší IQ lidem na matfyzu, ale já si IQ nikdy neměřil, i když bych měl zájem to zkusit.

■ A šachy hrajete?

Hrával jsem, vždycky si je rád zahraju, ale už dlouho se mi to nepovedlo.

■ Šachy k vašemu oboru neodmyslitelně patří, ne?

Je to myšlenková hra, královská, takže určitě patří.

■ Je na škole někdo, kdo by neuměl šachy?

Když někdo umí hrát šachy, neznamená to, že vystuduje matfyz. A naopak: když neumí hrát šachy, neznamená to, že ho nevystuduje. Ale je malá pravděpodobnost, že by tam někdo šachy neuměl. (směje se)

■ A co matematika ze střední školy? Jak byste obstál? Proč se jí podle vás většina národa bojí?

Už si ji moc nepamatuji, ale dostal bych se do toho rychle. (usmívá se) Co se týče druhé části otázky, tak se matematiky opravdu většina bojí, ty reakce mi přijdou až hysterické, málokdo z ní chce maturovat. Chyba bude i na straně osnov a učitelů, ale také je to podle mě tím, že jsou děti zhýčkané. Nechtějí namáhat mozek, k čemuž by je měli vést rodiče. Je to obrovská škoda. Ne že by se jim matematika nelíbila nebo je ne bavila, ale jsou líní. V matematice je základ, že se moc věcí nenaučíte separátně, dost na sebe navazují. Pro lidi je stravitelnější učit se písmena, mluvenou řeč. Tohle jsou znaky, jiná řeč, těžší, ale pořád zajímavá. Lidé by měli začít myslet víc logicky, v tom by jim matematika pomohla. Podle mě by měla být základem každého. Vůbec nejde o to, jestli spočítáte bez kalkulačky, kolik je 63krát 129, toho se matematika vůbec netýká. Já bez kalkulačky nespočítám

nic. Ani není důvod. Spíš je důležité znát různé postupy.

■ Když vás poslouchám, napadá mě, jestli je matematika dostatečně popularizovaná?

Celkově je demonizovaná. I když bych byl rád, aby se z matematiky maturovalo, nezdá se mi rozumné to zavádět jako povinnost, jak se o tom mluví. Děti to nebudou umět, nezvládnou to. Musí se jít od začátku, ne začít povinnými maturitami.

■ Jak od začátku?

Jít na to hravěji. Vezměte si třeba speciální teorii relativity s Newtonovou gravitací, což Einstein spojil a vytvořil obecnou teorii relativity. Podle něj máme tři dimenze a za čtvrtou po-

nak to nemá cenu. I my bychom měli mít přece zájem podělit se o to, co děláme, a dávat rozumné příklady.

■ Souhlasím.

Nebo já vám svůj obor, prostorovou statistiku, přiblížím na fotbale. Určitě znáte ty různé heatmapy, v jakých prostorech se pohybovali hráči během utkání. To je prostorová statistika, při níž parametrickými metodami vytvoříte hustotu a podle barvy se ukáže, jaká bude pravděpodobnost toho, že se hráč vyskytne na určitém místě nebo prostoru. V Americe jsou v tomhle extrémně napřed, se statistickými daty se tam ve sportu pracuje velmi sofistikovaně. V Evropě se pořád dává na pocit z hráčů, na

■ Má v kabině Vršovíc nějaký ohlas, že studujete matfyz?

Jsem normální člověk, mám zájmy mimo fotbal, rád sportuji, cestuji, chodím ven s kamarády a na čerstvý vzduch. Rád čtu detektivky a odborné knihy o teoretické fyzice a teorii černých děr, hlavně od Stephena Hawkinga, i když jsem se k nim v poslední době příliš nedostal. Pracuji jako analytik ve firmě Nielsen Admosphere, která se zabývá oblastí marketingových a mediálních výzkumů, analýz a zpracování dat. Cítím se normálně, nikdo to tam neřeší a naštěstí v kabině nic nepočítáme. Jen Míra (trenér Tomaides) těžce nese, když nejdu během zkouškového na zápas, ale to je klasika.

■ Využijete matematiku, statistiku a pravděpodobnost třeba při penaltách?

To člověk neřeší matematicky, jde spíš o pocit. Hodně se dá odečíst z hráče, jak se k míči staví, jestli je nervózní, kam se dívá, jak nakloní nohu, tělo. Matematiku v přeboru asi moc nevyužiji. (usmívá se) Ale logika a analytika v rozhodování, to je to, co brankář potřebuje. Těžko se to popisuje. Rozhodně si nemyslím, že by brankář musel být magor, jak se říká. To je nejhoupější názor ve fotbale. Brankář musí být relativně chytrý člověk. Podívejte se na Petra Čecha. Já ho tedy osobně, co se týče brankářských věcí, úplně nemusím. Ale na to, jak je vysoký, má relativně dobrou koordinaci pohybů, odehraje si to. Nechodí do zbláznění, do centrů, o kterých ví, že by je neměl. Čeká v klidu na čáře. Při zápasech je člověk emocionálně zasažený, pak se snižuje racionalita rozhodování. A on si jí drží.

■ V zimě 2013 jste přišel do Vršovíc a na jaře už jste slavili přeborový triumf. Byl to pro vás největší zážitek s fotbalem?

Zážitků mám z mládežnických kategorií dost, s Bohemkou jsme třeba po pádu A-dorostu z extraligy soutěž ihned vykopali zpátky. Tenkrát nás trénoval Tomáš Požár (dnes sportovní ředitel Sparty). Nejvíc z fot-

važuje čas, který nějakým způsobem zakřivuje prostor s hmotností tělesa. Zní to složitě.

■ To ano...

Ale vezměte si Slunce, obrovsky těžké těleso, a celou sluneční soustavu. Představte si místo Slunce bowlingovou kouli, kterou položíte na matraci. Planety kolem něj krouží, protože je tak těžké a zakřivuje časoprostor. Proto nikam ty ostatní planety neutěčou. To je hezká a jednoduchá ukázka složitější fyzikálního problému. Cokoliv v matematice nebo fyzice řeknete, mělo by být srozumitelné pro dítě, ji-

to, jak se jeví, jak vypadají. V NHL a americkém fotbale to funguje úplně jinak.

■ No vida – a máme pro vás uplatnění ve sportu.

Tohle by mě bavilo. Mít k dispozici hlubší data a vytvořit si třeba nějaký složitější regresní model v závislosti na určitých charakteristikách.

■ Už jste to nabízel trenérovi Jaromíru Tomaidesovi ve Vršovících?

Ne, já mu pořád říkám, že jsem jenom hráč, on je trenér, on na to má školy. Ať je všechno tak, jak on řekne. Já to když tak zkritizuju. (směje se)

„Nejvíce z fotbalu mě ovlivnil Ivo Viktor. Chodil jsem k němu několik let na tréninky – to byl zážitek.“

balu mě ale ovlivnil Ivo Viktor. Chodil jsem k němu několik let na tréninky, a to byl zážitek. Návyky, které jsem pod ním získal, mi zůstávají dodnes. To byly neskutečně tvrdé tréninky, žádné slitování. Byli jsme v létě na venkovském hřišti, 40 stupňů, země tvrdá jako kámen. A on chtěl dělat kotouly. Po třech jsem řekl, že mám dost, a on: „Tak nic. Jdeme domů!“ Rodičům řekl, že nemá cenu dál trénovat. Za tři dny jsme hráli zápas a já zachytil výborně. On se byl podívat, pak za mnou přišel a říkal: „Tak co? Kdy bude další trénink?“ (směje se)

■ **Na internetu jsem našel, že vám fotbal v Bohemians svého času znechutili. Čím?**

V juniorech nás bylo asi šestnáct a pořád tam chodili kluci z áčka. Nic proti nim, ale ten systém mi přišel nesmyslný. Chytil jsem asi dva zápasy za půl roku, tak jsem se ozval – Tomáš Požár byl našťavý. A já skončil na čas s fotbalem. Pak mě trenér Karel Jeřábek oslovil, jestli bych nešel do Vršovic. Zná ho dlouho, hrál jsem s jeho synem. No a hned se vyhrál přebor. Ve Vršovcích mi to vyhovuje. Klouším to s těžkým studiem, přebor má slušnou úroveň, navíc mám hřiště za barákem.

■ **V posledních letech patříte k nejúspěšnějším brankářům, co se vychytaných nul týče. Máte nabídky jít jinak, výš?**

Asi těch nul není pořád dost, protože mi nikdo nevolal. Teda kromě pana Bellady (šéf Vršovic), kdy je zápisné. (směje se) A ty nuly? Dejme tomu, že je to nějaký ukazatel, ale pro mě není vůbec směrodatný. Mám radost z fotbalu, i když jsme šli po tom prvním místě trochu dolů, pořád mě to baví. Ono je to přirozené, moc nových kluků nepřichází, mladí buď nechtějí trénovat, nebo jsou často zranění. Vršovice jsou trochu specifický klub, ko-

lem kterého asi krouží developéři, ale pořád se drží.

■ **A vy taky. Prý obdivujete brankáře Neuera. Co máte společného?** Jasně, je nejlepší na světě, má všechno. Já jsem úplně jiný somatotyp. (usmívá se)

■ **Pokud byste měl volit mezi Messim, Ronaldem, Neuerem a Einsteinem, koho byste si vybral?** (bez váhání) No Einsteina. Tam je to jasné. Možná ještě víc je pro mě britský vědec Stephen Hawking, můj oblíbený autor odborné literatury a jeden z největších mozků vědy posledních desetiletí. ■

INZERCE

kasa.cz
jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

T É M A

TŘI VETERÁNI

FOTBALOVÉ CHOLUPICE SE V BOJI O ZÁCHRANU V PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ PŘEBORU SPOLÉHAJÍ NA DVA VELEZKUŠENÉ FOTBALISTY A KOUČE VONDRA

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., PAVEL JIŘÍK ML.

Absolutní sázka na ZKUŠENOST. Tak se v zimní pauze uvedl v Cholupicích na postu trenéra Luboš Vondra. Do týmu, který bojuje o záchranu v Pražské teplárenské přeboru, jako posily přivedl dva hráče, kterým je dohromady 93 let! Záložníkovi Aleši Burdovi je 40, útočníkovi Milanu Škodovi dokonce 53 let. „Registračku jsem pro všechny případy udělal i sobě. Jen si to představte, my tři vedle sebe, to by byla trojka – tři veteráni,“ směje se 46letý Vondra.

Cholupicím tahle sezona vůbec nevychází. Po bídém podzimě se přišel Vondra pokusit o zázrak, kterým by záchrana v téhle chvíli nejspíš byla. A hned zavolał svému bývalému spoluhráči Burdovi, který patří k ikonám cholupického fotbalu, ale v posledních sezonách byl „ukrytý“ v Dolních Břežanech, kde kopal nejnižší soutěž, tedy IV. třídu.

„Aleš sice netrénoval tak, jak by se na přebor mělo trénovat, ale fotbalově je na tom pořád stejně: chytrá myš-

lenka, umí balon prostrčit, narazit, dá týmu něco navíc. Sice se rozčiluje, že nemá tolik míčů, kolik by chtěl, a nechce se mu běhat, ale to po něm ani nevyžaduju. Jeho síla je jinde,“ popisuje Vondra.

Podařilo se mu to, co se nepovedlo jeho předchůdci Jaromíru Jindráčkovi: přemluvit Burdu k návratu do cholupického A-týmu. „Hrávali jsme spolu v časech dobrých i zlých. Na Aleše se můžu ve všem spolehnout. Říkal mi, že když bude zvládat fyzicky i časově, tak

že Cholupicím vřdycky rád pomůže. Takové hráče-srdcaře potřebujeme,“ má jasno Vondra.

Burda drtivou část kariéry strávil právě v Cholupicích, kde už roky trénuje mládež a s klubem je spjatá celá jeho rodina. Zažil vstupy i pády, byl u slavné chvíle, kdy Cholupice na jaře 2009 v I. třídě zlikvidovaly osmibodový náskok Podolí a v posledním kole v přímém souboji o přebor daly postupový gól na hřišti soupeře pár minut před koncem. Po famózní uličce Burdy za stavu 1:1... Remíza by přitom výš posunula domácí tým. „Jsem dost specifická osobnost, nad tímhle vůbec nepřemýšlím. Jestli je to první kolo nebo třicáté? Jestli jde o postup nebo ne? Chtěl jsem prostě vyhrát a podařilo se,“ říkal tenkrát 33letý Burda.

HODNĚ ODLOŽENÝ KONEC

Už tehdy naznačoval, že možná skončí. „Ve fotbale si už nedávám žádné cíle. Nevím, jestli budu pokračovat, jsem strašně servaný. Moc netrénuju, a když jo, bolí mě každý trénink, každý zápas, fakt nevím, jestli bych na přebor s tímhle tréninkem stačil.“

Stříh. Od chvíle, kdy pronesl tato slova, uplyne v červnu osm let. A Burda je zase zpátky, nebo pořád – vyberte si – na scéně. A je stále výborný. Ač se k týmu připojil až v zimní pauze, ihned mu byla svěřena kapitánská páska. „Čím víc se blížil start přeboru, tím víc bylo vidět, že kluci v kabině Aleše berou. Umí je usměrnit, má na ostatní velký vliv, nic jsem neurčoval, přišlo to samo,“ tvrdí Vondra.

Aleš Burda po návratu do Cholupic ihned navlékl kapitánskou pásku.

Záchrana v přeboru bude ještě těžká šichta, to ví i trenér Luboš Vondra.

Vedení klubu ho při výběru posil, které s přehledem splňují podmínky pro účast v zápasech starých gard, podpořilo. „Maximálně. Ani na chvíli nebyl problém. Naopak, cítil jsem velkou vstřícnost,“ vykládá Vondra.

Jménem Burda dost překvapil, ale s Milanem Škodou šokoval. Otec slávistického kapitána Milana Škody a jeho mladšího bratra Michala, jenž nedávno vyměnil Brno za norský Lillestrøm, oslavil už 53. narozeniny. Vondrovi se výrazně připomněl, když vyhrál tabulku střelců na zimním turnaji veteránů. A protože se Choluticím zranil elitní útočník Šmejkal, vytočil Vondra Škodovo číslo.

„Bál jsem se, jak bude vypadat, léta jsem ho neviděl,“ přiznává bez vytáček Vondra, který i se Škodou hrával v jednom týmu. „Ale na první schůzce

jsem viděl vyhlášeného, vysportovaného frajera. Sice má nějaký věk, ale důležitější je, jak se cítí. Je silný ve vápně, je to výborný hlavičkář, umí si najít místo, podrží balon,“ vypočítává jeho přednosti.

VYKULENÝ ŠKODA

Škodu drží v kondici i fyzická dřina: dřív dělal výškové práce, teď na stavbě v Malešicích, kde jezdí bobikem. „Pořád jsem v pohybu, pořád něco dělám,“ vypráví. „Ale když přišla nabídka z Cholutic od Luboše Vondry, byl jsem vykulenej,“ netají se.

Aby ne. Kopal už jen pro zábavu za běčko Unionu Strašnice. A najednou telefon, aby pomohl zachránit Cholutice v nejvyšší pražské soutěži. On, 53letý superveterán. „Kývl jsem jen kvůli tomu, že Luboš Vondra

je můj kamarád. Dostali se do potíží kvůli zranění, tak jsem souhlasil. Samozřejmě jsem mu to ale nejdřív vymlouval, jenže mě normálně ukecal,“ usmívá se Škoda. „Přítelkyně taky nebyla moc nadšená, že na mě nastoupí mladí kluci. To mi ale nevadí, vím, že fotbal bolí. I můj styl je založený na soubojích.“

Škoda, jehož si pamětníci jistě vybaví v dresu Bohemians, přišel zdarma jako výpomoc na půl roku. „Kdyby tohle něco stálo, tak to bych musel asi zaplatit sám.“

Už pár let hraje s ortézou na kotníku, bolí ho kyčel, ale na hřišti je to pořád velký rváč. „Snad bude o co hrát až do posledních kol,“ zadoufá muž, který by kromě Burdy mohl být otcem všech dalších spoluhráčů. Tohle tvrzení ale rychle opraví. „No, to bylo dřív, teď už

pomalu přichází doba, kdy bych mohl být jejich dědou,“ rozesměje se.

Ač byl na začátku jara zraněný, Cholutice doufají, že tahle blesková a překvapivá výpomoc přinese efekt v podobě záchrany. „Kromě těch dvou máme v týmu hrozně mladé kluky, kteří občas potřebují usměrnit, aby nebláznili,“ vysvětluje svůj záměr kouč Vondra. „Aleš i Milan jsou přínosem po všech stránkách. Jen bychom i kvůli nim potřebovali hrát oba poločasy domácích zápasů na branku z kopce,“ naráží na známý fakt, že hřiště v Choluticích je specifické svým mírným sklonem. „My tady v Choluticích říkáme, že z vrchu to válcujeme. Na to jsem lákal i Škodáka, že bude hrát jen část zápasů, kdy budeme útočit dolů, aby nebyl jen hendikepovaný,“ vtipkuje Vondra i ve složité situaci. ➡

Milan Škoda byl poslední dobou „na očích“ v zápasech staré gardy Bohemians...

... s balonem to ale umí pořád perfektně.

BURDA: NÁVRAT DO CHOLUPIC BYL PRO SYNY VÍC NEŽ VÁNOCE

Když se ozvalo volání S.O.S. z Cholupic, nemohl to záložník ALEŠ BURDA ignorovat. Ač mu bude brzy 41 let, naskočil do přípravy a snaží se pomoci při záchranně přeboru, i když se k ní extra neupíná. „Nechci říkat, že je mi to jedno, ale i kdybychom sestoupili, nebyla by to žádná tragédie. Měla by se hrát taková soutěž, na kterou tým má,“ říká pragmaticky Burda.

■ Příznám se, že váš návrat do cholupického áčka byl pro mě velkým překvapením.

Pro mě taky. Když jsme spolu dělali rozhovor naposledy před osmi lety po postupu do přeboru, už tenkrát jsem říkal, že nevím, co bude dál. No vída, a jsem tady pořád. Hned jsem si na ten rozhovor vzpomněl a musím se smát. Hrál jsem v posledních letech čtvrtou třídu na Praze-západ s kamarády. V Cholupicích jsem skončil kvůli věku, přestal jsem to dávat. Začal jsem zvolňovat, byl jsem soudný, i když to, co jsem teď udělal, tahle slova popírá. (usmívá se) Chtěl jsem hrát jen pro pobavení, ale to čtvrtá třída určitě není. Nechci nic a nikoho snižovat, ale na nejnižší úrovni záleží na spoluhráčích, na disciplíně, kvalita je prostě úplně někde jinde. A s mým herním stylem... No, prostě se to moc neslučovalo, nesedlo si to. Já pak poslouchal od fanoušků, že nic nehraju.

■ Kdy vás prvně napadlo, že byste se vrátil do A-týmu Cholupic?

S tou myšlenkou koketoval už bývalý trenér Jarda Jindráček, ale snažil jsem se být soudný, což mě asi opustilo v zimě. (směje se) Jarda mi pořád říkal, ať s nimi začnu, že v klubu stejně trénuju děti, takže jsem pořád na sta-

dionu. Já mu odpovídal, že tam má jiné fotbalisty. Jenže v zimě to vypadalo, že bude kluků na jaro málo, jsem Cholupičák a vždycky budu, celá rodina je spjatá s fotbalem, tak jsem řekl, že to půjdu zkusit. Luboš Vondra mě nasadil do jednoho přáteláku a i přes porážku a fyzickou náročnost jsem se do toho nechal vtáhnout zpátky.

■ Dostal jste novou chuť do fotbalu?

Tak nějak. Začal jsem kvalitně trénovat, cítím se fyzicky líp a dál jen dělám to, co jsem dělal celý život. Moji dva synové měli obrovskou radost, řekl bych druhé Vánoce. Ne, můj návrat u nich asi přebil i ty Vánoce. Starší kluk, tomu je třináct, hraje za Spartu a byl nadšený, že táta vstal z mrtvých. Mladší, desetiletý, kope v Cholupicích. Jsou šťastní, že tátu vidí hrát přebor v Cholupicích. Byli tady moji dědové, pradědové, jsme cholupická rodina. Není mi jedno, jak to tady vypadalo.

■ Problémy se v Cholupicích táhnou už déle.

V létě se tady dvě strany nepohodly. Ale já nestojím ani na jedné. Pokud nevím, co to obnášelo, tak to nechci komentovat. Nastal ale chaos, od-

chody hráčů, nedostatek fotbalistů v kádru, nebylo mi to lhostejné. Jardovi Jindráčkovi jsem naslouchal, ale neudělal jsem ten poslední krůček. To až teď.

■ Jak vidíte šance Cholupic na záchranu?

Neřeším úplně, jestli hrajeme přebor nebo I. A třídu. Měla by se hrát taková soutěž, na kterou tým má. Teď se snažíme zachránit přebor, není to ideální, je vidět, že jsme úzkostliví, v křeči, je tam od nás polobojoavnost. Já se ale obecně moc daleko nekoukám. A to ani teď. Když to půjde, tak to půjde. Uvidíme, co bude a jakou soutěž budou hrát Cholupice. Až uvidím, že nestíhám, tak skončím. To je pro mě rozhodující. Ne jaká se hraje soutěž.

■ O tom, že byste nestíhal, nemůže být vůbec řeč, ne?

Je pravda, že mě v zimě oslovilo víc mančaftů, jestli bych za ně nešel hrát, když jsem se zase objevil zpátky. Ale to nepřipadalo v úvahu, Cholupice byly jasnou volbou. Výsledky nejsou nic extra, ale nevzdávám se, jsem optimista. A především se mi neklepou kolena. Zachovávám si určitý nadhled.

■ I proto jste asi rovnou dostal kapitánskou pásku.

Tu jsem dostal, protože jsem nejvýše řečnejší. (směje se) Určitě se nepovažuji za nejlepšího hráče, ale vyjma Milana Škody jsem určitě nejkušeňejší. Nemyslete si, i já jsem si musel vydobýt svou pozici v týmu. Kluci mě ve většině případů neznali. Jde o to

nějak působit na hřišti i v kabině, ale ne jen povídat, ale podložit to i výkony. Snažím se o to.

■ Připouštíte si vůbec, že jste veterán?

Moc ne. Můj herní styl se nemění, pořád rád přihrávám, vytvářím šance spoluhráčům. Nikdy jsem nebyl frajer, co vezme míč a obejde v rychlosti pět obránců. Věk si nepřipouštím. Číslo naskakují, ale já se cítím plus minus stejně jako dřív. Když člověk nějak dodrží životospřávu a trénuje, tak se to dá zvládat. Když jsem se vrátil, šel jsem do rizika, dost lidí se lehce poušmálo, když mě vidělo. Všechno dělám s nejlepším vědomím a svědomím. Ale že bych výrazně ztrácel, to si – neskromně – nemyslím.

■ Jaké to vlastně je zase si zahrát v Cholupicích?

Znám tam všechno a všechny. Je hodně příjemné nastupovat doma – fakt doma. Cítím lehké mrazení, ale nervózní z toho nejsem.

■ Vrátil byste se, i kdyby Cholupice nehrály o záchranu, ale třeba na páté pozici?

Těžká otázka. Nikam bych se netlačil, pokud by v týmu byl dostatek hráčů. V první řadě dám na intuici, jestli mám mužstvu co dát. Nezajímá mě, jestli je první nebo poslední. To je teď náš případ. Ale už jen kvůli mladým spoluhráčům by bylo dobré se zachránit. Jsou v těžké pozici, od léta je v Cholupicích náročná situace a oni se s tím statečně perou... ■

M L Á D E Ž

PŘÍPRAVNÉ KEMPY VÝBĚRŮ PFS

JARNÍCH REPUBLIKOVÝCH AKCÍ SE ÚČASTNÍ ČTYŘI TÝMY Z HLAVNÍHO MĚSTA

TEXT A FOTO: PFS

V minulých týdnech proběhly přípravné kempy výběrů PFS kategorie U12 (neligový), U13, U14 a WU13+WU14 dívek. Na tyto tréninkové akce byli pozváni hráči a hráčky, ze kterých budou realizační týmy vybírat adepty na jarní akce v barvách Pražského fotbalového svazu.

KEMPY U12

Hráči z „neligových“ klubů absolvovali dva jednodenní kempy. První kemp proběhl ve čtvrtek 23. března na Tempu Praha a zúčastnilo se ho 18 hráčů z klubů TJ Praga, SK Zbraslav, Dukla JM, AFK Slavoj Podolí, SC Xaverov, Union Vršovice, ČAFC, FC Háje, Sokol D. Počernice, TJ Březiněves a Čechie Dubeč.

Druhý kemp proběhl 5. dubna 2017 v areálu SK Aritma Praha a zúčastnilo se ho také 18 hráčů z dalších klubů – ABC Braník, FC Zličín, SK Aritma Praha, SK Střešovice, SC Radotín, Běchovičtí sršni, FFAZ, FC Přední Kopanina a FK Újezd nad Lesy. Zpestřením obou kempů byla beseda s bývalým hráčem Sparty Praha, Chelsea, Birminghamu a dalších klubů **Jiřím**

Jarošíkem. Příští akcí pro U12 je turnaj výběrů OFS 17. května v Praze a pak republikové finále, které se bude konat 6. až 7. června také v hlavním městě.

KEMPY U13

Hráči této věkové kategorie absolvovali dva jednodenní kempy se dvěma tréninkovými jednotkami. Oba kempy proběhly v areálu SK Aritma Praha, a to 28. a 29. března. Prvního kempu se zúčastnilo 18 hráčů z klubů – SK Slavia Praha, AC Sparta Praha, FK Dukla Praha, Bohemians 1905 a FK Viktoria Žižkov. Druhého kempu se zúčastnilo dalších 18 hráčů z klubů – SK Slavia Praha, AC Sparta Praha, FK Dukla Praha, Bohemians 1905, FC Tempo Praha a FK Slavoj Vyšehrad.

Této akce se zúčastnil bývalý hráč Slavie a Atlétika Madrid **Radek Bejbl.** Dalším setkáním U13 byla tři utkání MKS se Středočeským KFS 11. dubna na stadionu ABC Braník a s Jihočeským KFS 18. dubna v areálu TC Složistě v Českých Budějovicích. Následovat bude konfrontace s Plzeňským KFS 3. května na stadionu ABC Braník.

KEMP U14

Hráči této věkové kategorie absolvovali jeden jednodenní kemp se dvěma tréninkovými jednotkami v areálu TC AC Sparta Praha na Strahově 21. března. Trenéři si pozvali 26 hráčů z těchto klubů – AC Sparta Praha, SK Slavia Praha, Bohemians 1905, FK Dukla Praha, FC Tempo Praha, FK Slavoj Vyšehrad, FK Motorlet Praha, FFAZ a FK Meteor Praha. Své fotbalové začátky a celou bohatou kariéru hráčům při besedě povprávěl **Jiří Jarošík.** Kategorie U14 měla v plánu střetnutí se stejnými

třemi soupeři ve stejné dny v MKS jako o rok mladší U13.

KEMPY DÍVEK

Pražský fotbalový svaz pořádá i dva jednodenní kempy pro dívky. První kemp již hráčky absolvovaly 22. března v TC AC Sparta Praha (dopolední tréninková jednotka) a na FK Střešovice 1911, kde odpoledne sehrály modelové utkání s výběrem dívek Středočeského KFS. Druhý se bude konat 26. dubna v areálu ABC Braník.

Prvního kempu se zúčastnilo 20 hráček z těchto klubů – AC Sparta Praha, SK Slavia Praha, FC Háje a FK Motorlet Praha. Mezi tréninky proběhla beseda s hráčkou Slavie Praha a reprezentace **Bárou Votíkovou,** která vyprávěla o zajímavé fotbalové kariéře. Úkolem trenérů je vybrat 12 až 14 nejlepších hráček na turnaj osmi krajských výběrů do Plzně, který se bude hrát 14. května u příležitosti ME dívek v kategorii U17.

Mladí fotbalisté z pražských klubů se perou o místo ve výběru PFS.

I dívky mají podobné akce jako chlapci.

M L Á D E Ž

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR: ŠŤASTNÁ 7

TURNAJ ŽÁKŮ A ŽÁKYŇ I. A II. TŘÍD ZÁKLADNÍCH ŠKOL UŽ MÁ VÍTĚZE: VINOŘ

TEXT A FOTO: PFS

Sedmý ročník Dětského fotbalového poháru je minulostí. Základní škola z VINOŘE obhájila loňské prvenství, ale o to tu přece stejně jako v šesti předešlých letech tak úplně nešlo.

Fotbal je fenomén, který s sebou přináší obrovské emoce. Když se mladému fotbalistovi povede vstřelit důležitý, možná dokonce jeho úplně první gól, spoluhráči to s ním prožívají, což vytváří nezapomenutelné a jedinečné zážitky. I takové příběhy pravidelně píše populární školní turnaj z dílny Pražského fotbalového svazu, který se uskutečnil v prvním čtvrtletí roku 2017.

96 TÝMŮ!

Tradiční halová soutěž, kterou organizuje PFS ve spolupráci s Magistrátem hlavního města Prahy a Městskou částí Praha 1, odstartovala v polovině ledna. Do turnaje se přihlásilo rekordních 96 týmů z jedenašedesáti pražských základních škol. Z dvanácti základních a tří semifinálových kol vzešlo osm fina-

listů, kteří se utkali ve velkém finále o celkový triumf.

„Věříme, že díky Dětskému fotbalovému poháru si k fotbalu najdou cestu i ti kluci a holky, kteří ho zatím organizovaně nehrají. I proto se školám snažíme poskytnout maximální komfort například v tom, že se základní kola hrají v jejich snadno dosažitelném okolí,“ řekl předseda PFS Dušan Svoboda. Jednoho ze semifinálových kol se zúčastnil také patron mládežnických projektů PFS Michal Hubínek z Bohemians Praha 1905. „Je skvělé, že se turnaje účastní i děti, které fotbal aktivně nehrají nebo k němu hledají cestu,“ řekl obránce kloanů.

Pozvání na finále DFP v hale ZŠ Petřiny-jih přijal bývalý reprezentant Martin Frýdek, jenž ocenil zejména nadšení dětí. „Líbí se mi ta bezstarostnost, se kterou fotbal hrají. Viděl jsem

i několik velmi šikovných hráčů. Moc se mi tento projekt líbí,“ uvedl bývalý hráč pražské Sparty, který se zúčastnil také předávání cen finalistům.

PREMIÉROVÁ OBHAJOBA

Nejlepším celkem Dětského fotbalového poháru 2017 se stal tým ze ZŠ VINOŘ, který po triumfu ve finálovém kole obhájil své loňské celkové prvenství, což se stalo vůbec poprvé v sedmileté historii celé akce. „Vůbec nás nenapadlo, že bychom mohli znovu dojít tak daleko,“ řekla Jitka Kuchlerová z vinořské základní školy.

Celkem šestnáct turnajů odehraných ve čtyřech sportovních halách na území Prahy dalo dohromady 291 napínavých utkání, v nichž bylo k vidění 861 gólových radostí. Více než 50 % účastníků DFP nebylo registrováno v žádném z pražských fotbalových klubů. Finalisté by se za odměnu měli představit v přestávkovém programu derby mezi Slavií a Duklou.

Zástupci Pražského fotbalového svazu proto věří, že i díky zkušenosti z Dětského fotbalového poháru se členská základna rozroste o nové a nadějné fotbalisty a fotbalistky.

KONEČNÉ POŘADÍ

1. místo: ZŠ VINOŘ
2. místo: ZŠ Nebužice
3. místo: ZŠ Mendelova
4. místo: ZŠ Eden
5. místo: Park Lane International School
6. místo: ZŠ Dr. E. Beneše
7. místo: FZŠ Dřtinova
8. místo: ZŠ Jílovská

KDE NAJÍT VÝSTUPY Z DFP 2017?

Výsledky:

<http://www.detskypohar.cz/vysledky/>

Fotografie:

<http://detskypohar.cz/fotogalerie/>
a [Facebook PFS](#)

Video:

<https://youtu.be/H5tHkATqzM>

Radost z jednoho z 861 gólů, které v DFP 2017 padly.

Souboje plné soustředění samozřejmě nechyběly.

INZERCE

HISTORICKÉ OKÉNKO

ročník / rok	počet týmů	počet dětí	vítěz
I. / 2011	24	cca 250	ZŠ Hostýnská
II. / 2012	47	cca 500	ZŠ Mráčkova
III. / 2013	61	cca 580	ZŠ Eden
IV. / 2014	69	643	ZŠ Burešova
V. / 2015	78	707	ZŠ Žernosecká
VI. / 2016	84	746	ZŠ Vínůř
VII. / 2017	96	871	ZŠ Vínůř

I takovou trofej si účastníci DFP ze základních škol mohli odnést.

PROJEKTY MLÁDEŽE

**DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR**

TOUR^{DE} CLUB

mujprvniklub.cz

**Neberte
nám naši
hru**

HRAJ ZDRAVÝ

FOTBALOVÉ BESEDY

PRAHA MĚSTO FOTBALU

PRA
HA
PRA
GUE
PRA
GA
PRA
G

**PARTNER
MLÁDEŽE**

Zdravice finalistů na rozloučenou a s ní další momentky z akce, již svou přítomností tradičně podpořily i známé fotbalové osobnosti.

nejvýhodněji právě teď

nové katalogy

Léto 2017

| speciální slevy

pro hráče a členy všech pražských klubů

| až dvě děti zcela zdarma

| klubové hotely

| české animační programy

| senior program – sleva 50 %

| záloha pouze 990 Kč

Kde nás najdete: Praha | Brno | Ostrava | Mladá Boleslav | Most | Karlovy Vary | Plzeň | České Budějovice | Písek | Jablonec nad Nisou | Hradec Králové | Pardubice | Jihlava | Olomouc | Zlín | Opava | Havířov

+420 270 007 007
www.alexandria.cz

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

Jedenáctka z finále proti Brazílii (1:3) na MS 1962 v Santiagu de Chile: zleva stojí TICHÝ, Masopust, Popluhár, Schroj, Pluskal a Novák, před nimi Pospíchal, Scherer, Kadraba, Kvašňák a Jelínek.

LEGENDA

JIŘÍ TICHÝ: BEK Z CHILSKÉHO FINÁLE

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Už jsme tu otázku v Legendách položili v příběhu brankáře Viliama Schrojfa a nemůžeme ji neopakovat: Jak si pražští lovci talentů mohli nechat takového borce vyfouknout rovnou před nosem? Tentokrát je řeč o univerzálním obránci JIŘÍM TICHÉM, který to z Dejvic na Letnou musel vzít přes Bratislavu. Ta cesta mu trvala bezmála deset let...

Jirka Tichý začal míč prohánět v Jenči, ale ve dvanácti letech už kopal za žáky SK Dejvice, jehož hřiště Na růžku (rozuměno na rohu „Kulaťáku“) patřivalo k proslaveným pražským líhním. Dorost pod vedením Josefa Čiháka, někdejšího ligového halva žižkovské Viktorky, skončil v dorosteneckém mistrovství republiky v roce 1950 druhý o bod za dnešním Slovanem Bratislava a šestnáctiletý Jirka už v něm patřil k nejlepším. Brzy se začal

se objevovat v pražských i celostátních dorosteneckých a juniorských výběrech. V červenci 1953 debutoval na postu stopera v juniorském „národáku“, který podlehl reprezentačnímu áčku NDR jen 0:1.

DO SPARTY AŽ NAPOČTVRTÉ

Už tehdy ho chtěla poprvé – a on by byl šel třeba o půlnoci! Jenže když na jaře 1954 prošel vojenským odvodem,

Letná se stáhla. Ne že by nemohla potřebovat šikulu, který uměl zahrát uprostřed i na obou krajích obrany. Ale co s ním, řekli si, když za pár měsíců zmizí na dva roky? Žádného z funkcionářů nenapadlo, že právě proto by ho bylo třeba včas zaseknout pro příští časy... Ale popravdě byla tenkrát raněna slepotou celá pražská elita. Zrovna tak by se byl hodil v Edenu nebo v Ďolíčku. A co se vojny týče, byla přece v metropoli příští Dukla (tehdejší ÚDA) a dokonce ještě jeden prvoligový tým: Tankista!

Přesto Jirka ještě jako hráč Aritmy (v níž se proměnil dejvický SK) narukoval do Bratislavy a přes noc se stal pilířem mužstva Červené hvězdy. Když u Pohraniční stráže dostříhal

metr, rozpomněli se rudí na svůj někdejší zájem. Jenže on se právě ženíl s dívkou z Moravského Slovácka a v Praze v té době byla taková nouze o byty, že Sparta ho nedokázala obstarat ani pro Hledíka, tehdy jednoho z nejlepších reprezentantů. V Bratislavě s tím problém neměli, a tak se klubu upsal i po prezenční službě.

Na podzim 1957 debutoval v reprezentačním áčku v Lipsku zase proti NDR. Vítězství 4:1 nám otevřelo cestu z kvalifikace na MS 1958 ve Švédsku. Před šampionátem se nedostal do pětičlenné nominace obránců, ale v následujícím roce nastoupil v pěti ze šesti mezistátních zápasů, poprvé se stal mistrem ligy a za ČH poznal i atmosféru Poháru mistrů evrop-

Bohatýři dvou reprezentačních generací: sedí „římané“ Plánička, Čambal, Ženíšek, Nejedlý a Puč, stojí Kvašňák, Masopust, Novák, TICHÝ, Pospíchal, Jelínek a Masný.

Sparta na mexickém Hexagonálu roku 1966: zleva Vojta, Kramerius, Tábořský, Kollár, TICHÝ a Dyba, v podřepu jsou Pospíchal, Mráz, Kvašňák, Mašek a Vrána.

Post: krajní obránce, stoper

Hráčská dráha: 1945 SK Dejvice, 1954 Červená hvězda Bratislava a I. liga, 1963 Sparta (do roku 1969)

Bilance v lize: 15 ročníků v letech 1954 až 1969, 300 zápasů; mistrovské tituly 1954, 1965 a 1967

Mezistátní utkání: 19 v letech 1957 až 1964, vicemistr světa 1962; 3. místo v Poháru národů (mistrovství Evropy) 1960; na počátku reprezentační kariéry tři utkání v juniorech, šest v mužstvu B, tři v olympijském týmu

Další hráčské úspěchy: vítěz Čs. poháru 1964, 16 utkání v PMEZ (z toho 12 za Spartu), pět v dalších evropských pohárech

Trenérská kariéra: Sparta, 1969 žáci a dorost, později asistent hlavního trenéra, 1983 RH Cheb – asistent (do roku 1990), 1995 po přesídlení na Moravské Slovácko do rodiště své ženy Tatran Poštorná – asistent, později Sokol Hrušky a Slavoj Podivín, kde končil jako trenér A mužstva a dorostu

Předvídavý, důrazný, nad jiné spolehlivý a obětavý zadák a správný chlap do party – to byl JIŘÍ TICHÝ.

Na turné v Mexiku se spartané setkali se slavným brazilským Santosem. Na snímku jsou zleva Edson, Vladimír Kos, Rildo, v pozadí Pavel Kouba, Pelé a JIŘÍ TICHÝ.

Spartan TICHÝ roku 1968 v ligovém souboji reprezentantů s levým křídlem Slovanu Bratislava Jánem Čapkovičem.

ských zemí. Ještě předtím se o něj už potřetí ucházela Sparta, ale v Bratislavě nechtěli o odchodu svého kapitána ani slyšet.

Do Prahy se mohl vrátit až roku 1963. Tehdy jeho tým přešel ze sféry všemocného totalitního ministerstva vnitra do nové bratislavské rafinerie Slovnaft, ale i tak na přestup uvalil karenční lhůtu, takže Tichý si konečně zahrál v rudém dresu až na jaře 1964.

Jeho příchod na Letnou měl právě desetileté zpoždění... Přesto Spartě ještě odevzdal pět poctivých let v roli špičkového hráče.

ZÁSKOKY ZA NOVÁKA A LÁLU

V předchozím odstavci jsme dost předběhli čas. Vraťme se do podzimu 1961, kdy se Tichý prosadil do základní jedenáctky pro závěrečné zá-

pasové kvalifikace chilského světového šampionátu; nejprve na pravém boku a potom i na druhé straně místo zraněného Nováka. V utkání pravdy se Skoty na neutrální půdě v Bruselu (4:2) ho dokonce zastoupil i v roli kapitána.

Na jaře už byl Novák zase fit a mladý Jan Lála chytil vynikající formu. V národním mužstvu debutoval v posledním přípravném mači v Praze, a tak

Tichý odletěl do Chile jako náhradník pro kterýkoli post v obraně. Jeho chvíle nečekaně přišla, když se do té doby skvělý Lála zranil ve vítězné semifinálové bitvě s Jihoslovan.

V neděli 17. června 1962 na jihoamerickém břehu Tichého oceánu nastoupil dejvický odchovanec ke svému čtrnáctému mezistátnímu utkání – ve finále světového šampionátu proti Brazílii!

DROBNÉ KLEPY

SETKÁNÍ NA DOSAH ZLATÉ NIKÉ

Při premiéře Tichého v juniorské reprezentaci patřil k jeho spoluhráčům i tehdejší nováček ligového týmu Tankisty Jiří Kadraba. V dresu se lvíčkem na prsou se s ním pak Jirka znovu shledal v památném chilském finále. A nejen s ním – také s trojicí dukelských mušketýrů Ladislavem Novákem, Svatoplukem Pluskalem a Josefem Masopustem, kteří byli pro změnu u jeho debutu v reprezentačním áčku v Lipsku. Z pozdějších chilských finalistů tehdy v obraně chyběl pouze Ján Popluhár, do jehož reprezentačního křtu na MS 1958 ve Švédsku ještě chyběla řada měsíců. Kompletní zadní řady ze souboje o Zlatou Niké v Santiagu de Chile i s Popluhářem spolu poprvé nastoupily v listopadu 1959 na Strahově proti Itálii. Vítězství 2:1 zařídilo, že naši na poslední chvíli předběhli o bod Maďary, kteří měli

výrazně lepší skóre a stali se tak vítězi soutěže šesti států o trofej, poněkud přehnaně nazvanou Evropský pohár. A tu výhru možná zachránil Jirka Tichý, když v závěru střetnutí v posledním okamžiku skočil do rány obávanému kanonýrovi Lojacionovi, autorovi jediného gólu poražených!

PRASÁTKO JAKSI NEFUNGOVALO

V Poháru vítězů národních pohárů na prahu zimy v roce 1964 změřili spartané síly s anglickým West Ham United. V Londýně drželi bez minuty hodinu bezbrankový stav, ale potom přece jen dostali dva góly. Přesto ke strahovské odvetě nastoupili s pevným odhodláním zvrátit nepříznivý stav souboje. Před zápasem převzali od fanoušků z kteréhosi zemědělského družstva prasátko pro štěstí. To však potřebné štěstíčko nepřineslo ani mužstvu, ani jmenovitě

právě Jirkovi. Jen se začalo hrát, pustili se rudí do „Kladiu“, až z nich peř létalo. Mleli svého soupeře, který většinu času bránil v devíti, v půli mohli směle vést už o dvě tři branky, ale stále nic! A co hůř – gólem z 14. minuty prohrávali! A jakým gólem! Zoufalý odkop z anglického velkého vápna letěl k půlící čáře, kde číhal jediný z hostů, král ligových střelců John Byrne. Jeho strážce Tichý byl u míče dřív, ale když ho chtěl vrátit do ohně před brankou West Hamu, zcela nečekaně upadl. Bulharský sudí Dinov nepostřehl, co viděly tisíce párů očí – Byrneův mazácký foul: popadl Jirku za ruku a strhl ho k zemi! Dál už šel s míčem sám. Gólman Antonín Kramerius se mu nebojácně vrhl pod nohy a srazil míč stranou, ale Byrne ho dostihl a nahrál spoluhráči, který už snadno skóroval do prázdné branky. Sparta se neregulérním gólem nenechala rozhodit, útočila a útočila, Jirka se až do konce překonoval, ale smůla

ne a ne skončit. Ivan Mráz neproměnil ani penaltu. Vítězství 2:1 k postupu nestačilo. A rohy se nepočítají. Na ty Letenští vyhráli 16:2...

JAK TO VIDĚL ON

Dva týdny před osmdesátinami Jiřího Tichého vyšel v programovém magazínu „Sparta, do toho!“ jeho medailon. Došlo v něm i na jeho pověst vždy sportovně, korektně vystupujícího hráče, opravdového fotbalového džentlmena. „To se o mně říkalo,“ pověděl na to, „ale já nebyl žádný měkkota. Uměl jsem jak rozdávat, tak i přijímat. Asi jsem na své okolí působil tím, že jsem se zbytečně nerozčiloval. Když jsem se pak dopustil faulu, bralo se to jako nějaká výjimka či nedopatření.“ Kdo ho znal, snadno si představí, jak ta slova doprovodil charakteristickým úsměvem, pro který ho měli všichni rádi. Ale přitvrdit uměl, o tom nic. Když bylo třeba, i jeho zákroky soupeře bolely...

M L Á D E Ž

DO BRANÍKA KVŮLI NĚMU VOLAJÍ LIGOVÉ KLUBY

NA JANA PŘIBYLA SE TRENÉŘI MOHOU SPOLEHNOUT NA HŘIŠTI I MIMO NĚJ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV JANA PŘIBYLA, TJ ABC BRANÍK

Lídr a bojovník s vytříbenou technikou a skvělým instinktem pro přesnou časovanou přihrávku. A zároveň hráč, na něhož se trenéři mohou spolehnout, protože nikdy nic nevypustí a jeho tréninková docházka je ukázková. Není divu, že i díky této charakteristice se o JANA PŘIBYLA, čtrnáctiletého středního záložníka z klubu TJ ABC Braník, zajímají i ligové kluby. Kam až to fanoušek Slavie, jehož snem je zahrát si českou nejvyšší soutěž, dotáhne?

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Můj táta hrál a hraje dodnes fotbal, takže volba byla jasná. Navíc jsme vlastně začali spolu, táta se hned stal mým prvním trenérem.

■ Důležité kroky v kariéře:

Asi přestup do ABC Braník. Věřím ale, že ty opravdu důležité momenty teprve přijdou.

■ Nejoblíbenější trenér:

Můj táta a současný trenér na ABC Marek Juska.

■ Fotbalový vzor:

Neymar.

■ Oblíbený klub:

Fandím Slavii Praha a samozřejmě Braníku.

■ Neoblíbený klub:

Real Madrid.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Braníku v sezoně:

Výhra 2:0 proti Dukle JM.

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

V podzimní části proti Vršovicím. Dařilo se mi a hlavně jsme s těžkým soupeřem vyhráli. Pár dobrých zá-

pasů jsem odehrál i v sezoně 2014–15, když jsme vyhráli Přebor mladších žáků.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Bayern Mnichov proti Augsburgu v Allianz aréně loni na podzim. Jak jinak než s tátou. A zajímavým zážitkem bylo i finále Super Cupu 2013 Bayern Mnichov proti Chelsea, kde jsme s klukama z týmu byli přímo na ploše a mohli si plácnout s hráči, které jinak znám jen z televize.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Jára Zika. Ale v podstatě celý tým, protože fotbal je týmová hra a jeden hráč toho sám moc nezmůže.

■ Sportovní cíl:

Hrát českou první ligu.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Docela rád bych se stal fotbalovým trenérem.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Občas chodím i běhat. Chci si udržet fyziku a zároveň mě to baví. Ale mám rád spoustu dalších sportů.

■ Mimosportovní zájmy:

Když nemám trénink nebo povinnosti do školy, tak jdu nejradši s kamarády ven.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Rád se koukám na filmy.

■ Oblíbené jídlo:

Palačinky, pizza.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Ben Cristovao.

■ Oblíbený film:

Pán prstenů.

■ Prospěch ve škole:

Celkem to jde, ale mohlo by to být lepší.

■ Počet přátel na Facebooku:

Pár jich je.

Záběr jak z profesionálního fotbalu.

Žakovský tým Braníka

OČIMA TRENÉRA

„Honza, kterému odjakživa říkáme Příbo, patří mezi ty největší bojovníky a nejpoctivější hráče v našem týmu. Je lídrem na hřišti, což se z postu středního záložníka přímo nabízí. Jeho tréninková docházka je příkladná, nepamatuji si trénink, na který by nepřišel z nějakého „zvláštního důvodu“. Na hřišti nechá vždycky vše a já se mohu vždy spolehnout na jeho dovednosti. Mezi jeho přednosti patří zejména vycvičená technika s balonem a skvělý instinkt pro přesnou časovanou přihrávku. Mimo fotbal ho znám jako pohodového kluka, který si rád zajde s kamarády ven a rád sleduje módní trendy v oblékání. Pamatuji si jedno období, ve kterém jsem ani nestačil zvedat telefony od ligových klubů, které měly o Honzu zájem. Jsem vážně velmi rád, že jsem takového hráče poznal a mohu s ním pracovat.“

Marek Juska,
hlavní trenér starších žáků TJ ABC Braník

ROZSTŘEL

SPARTA nebo SLAVIA	SLAVIA
RONALDO nebo MESSI	MESSI
ÚTOČIT nebo BRÁNIT	ÚTOČIT
BLONDÝNY nebo BRUNETY	BLONDÝNY
PREMIER LEAGUE nebo BUNDESLIGA	BUNDESLIGA

Jan „Příba“ Příbyl

Je to jasné, fandí Slavi.

INZERCE

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

▪ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
▪ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
▪ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

P O D P O R A

MĚSTSKÁ ČÁST A FOTBAL VIII.

JAK FUNGUJE SPOLUPRÁCE KLUBŮ V JEDNOTLIVÝCH ČÁSTECH PRAHY?

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST., ARCHIV MČ

Na Praze 18, tedy v Letňanech, sice působí jen jeden klub, Fotbalová akademie Praha, která je nástupcem střížkovských Bohemians, přesto místní děti mají dost možností se fotbalově vyžít. Zejména díky někdejšímu prvoligovému rozhodčímu Ondřeji Lerchovi, který je dnes místostarostou Prahy 18 a ze své pozice se zasadil o založení Fotbalové akademie Letňany, v níž pravidelně trénuje na 40 capartů ve věku pěti až osmi let. Podobně kladný vztah k fotbalu panuje i na Praze 19, která je domovem Spartaku Kbely. Ten se může pyšnit mj. ukázkovým areálem, který je otevřený i pro veřejnost, a tak si sem může jít zakopat táta se synem nebo třeba parta naděnců.

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 18

odpovídá zástupce starosty a radní pro sport Ondřej Lerch (nestr.)

■ **Máte přehled o tom, kolik fotbalových klubů (a jaké) se nachází na Praze 18?**

Donedávna zde existoval Střížkov, respektive Bohemians Praha. Ten ale loni zrušil činnost a pod jeho hlavičkou hrají už pouze ženy divizi. Jako nástupnický klub Bohemians teď v areálu na Střížkově působí Fotbalová akademie Praha (FA Praha, pozn. red.), která nedisponuje týmem mužů, ale pouze mládeží, jejíž týmy hrají nejrůznější pražské soutěže.

Předsedou je nadále pan Karel Kapr, jehož postava je možná pro mnoho lidí kontroverzní, ale pro fotbal na Střížkově toho udělal a nadále dělá strašně moc.

I proto, že jiný oddíl v naší městské části není, jsem po svém nástupu do zastupitelstva začal usilovat o vznik nového klubu přímo na letňanském sídlišti. Ve čtvrti, která má 17 tisíc obyvatel, podle mě další oddíl chyběl. Tak pod mým vedením před třemi lety vznikla Fotbalová akademie Letňany

(FA Letňany), která nehraje oficiálně žádnou soutěž pod FAČR, ale funguje jako první seznámení těch nejmenších dětí s fotbalem. Funguje jako kroužek pro holčičky i kluky, na který děti chodí každé úterý a čtvrtek. Momentálně máme kolem čtyřiceti dětí, které trénují na hřišti ZŠ Tupolevova, kde mají k dispozici profesionálního trenéra, bývalého prvoligového hráče Pavla Mráze.

■ **Jak se vaše městská část staví ke spolupráci s fotbalovými oddíly?**

Díky tomu, že se celý život pohybuji ve fotbale, býval jsem aktivním hráčem, deset let jsem působil jako aktivní rozhodčí, z toho šest let v profesionálních soutěžích, mám k fotbalu pochopitelně obrovsky kladný vztah. I proto jako městská část spolupracujeme jak s FA Praha, tak s FA Letňany, která je mou srdečnou záležitostí. Není to ale tak, že by chod FA Letňany dotovala čistě MČ. Ta přispívá z poloviny a její treninky se tak stávají finančně do-

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 19

odpovídá starosta Pavel Žďárský (hnutí Pro Prahu)

■ Máte přehled o tom, kolik fotbalových klubů (a jaké) se nachází na Praze 19?

V naší městské části máme pouze jeden fotbalový tým, a to Spartak Kbely. Jedná se o klub s dlouholetou tradicí, fotbal se tu hraje už od roku 1921. Nejvyšší dosažená soutěž byla v šedesátých letech 2. liga. Nyní náš klub hraje I. B třídu a má ambice postoupit.

■ Jaké finanční prostředky jste vynaložili speciálně na fotbal za minulý rok?

Naše městská část podporuje sport každý rok nemalými částkami. Stejně tomu bylo i letos. Pomáháme s pronájmy tělocvičen, materiálním vybavením, fotbalovými plesy a dalšími sportovními akcemi. Přispíváme i na chod fotbalového areálu Spartaku Kbely.

■ Jak naopak zmíněný fotbalový klub pomáhá obci? Je aktivní?

Určitě ano. Jedná se o společenskou organizaci pro naše děti. Konají se zde fotbalové turnaje, společenské

akce, sportovní dny. Fotbalový areál je otevřen i pro veřejnost. Může si zde zakopat třeba táta se synem, ale i parta nadšenců.

■ Vidíte ve vzájemné spolupráci přínos? Jaký?

Určitě veliký. Vždyť pro děti vytváří podmínky pro sportování, stará se o ně po škole. Chceme v naší městské části vidět děti na sportovištích, na fotbalových hřištích. Chceme je vidět sportovat, mít radost z každé hry a z vítězství. Chceme udělat děti díky

sportu šťastné. Proto chceme i nadále stavět a modernizovat sportoviště pro jakékoli využití.

■ Kolikrát jste v tomto roce byl na fotbalové akci?

Osobně jsem byl pozván na 95. výročí fotbalového klubu. Tato akce je vždy na celý den a zakončena je exhibičním zápasem. Zúčastnil jsem se také vyhlášení nejlepšího sportovce. Když mi to čas dovolí, určitě se půjdu rád podívat na další sportovní akce.

stupně pro všechny, i pro ty sociálně slabší.

■ Jaké finanční prostředky jste vynaložili speciálně na fotbal za minulý rok?

FA Praha je financovaná formou žádostí o dotace, takto je podporujeme v řádech stovek tisíců korun ročně. FA Letňany je spolufinancovaná formou příspěvků od rodičů a od nás dostává podporu v řádech desítek tisíc korun.

■ Jak naopak fotbalové kluby pomáhají obci? Jsou aktivní?

Aktivní určitě jsou, největší pozitivum bych asi shrnul do věty: Vychovávají letňanskou mládež. Jak v FA Praha, tak v FA Letňany působí v naprosté většině děti z Letňan a pro nás jako pro městskou část je rozhodně lepší, když hrají fotbal, než aby se potulovaly po ulicích a chodily za školou.

■ Vidíte ve vzájemné spolupráci přínos? Jaký?

Přínos je oboustranný. Kluby se nám starají o děti a reprezentují

nás na mezinárodních zahraničních turnajích. Letňany jako takové spolupracují s francouzským městem Beaur, ve kterém se každý rok koná mládežnický fotbalový turnaj Gilles-Rojo, kterého se účastní i FA Praha. Letos 4. června tam pojedou znovu a věřím, že se postarají o dobrou prezentaci Prahy jako takové a tím i naší městské části.

■ Kolikrát jste v tomto roce byl na fotbalové akci?

Vzhledem k mému vztahu k fotbalu, který jsem už zmiňoval, a i protože nadále působím jako rozhodčí v ČFL, jsem na fotbale prakticky pořád. O víkendech dvakrát, ať už z pozice delegáta nebo rozhodčího, plus ještě minimálně jednou v týdnu. Momentálně navíc zastávám pozici fitness instruktora, zastřešeného UEFA, takže jednou týdně školím rozhodčí po celé republice a napříč všemi úrovněmi.

TRÉNINK

ZATÍŽENÍ A ROZVOJ KONDICE

SERIÁL O PŘÍPRAVĚ MLÁDEŽE

TEXT: MILAN TITĚRA ILLUSTRACNÍ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Organizace tréninku zásadním způsobem ovlivňuje druh a intenzitu zatížení hráčů. I přes probíhající osvětu k zásadám fotbalových tréninků mládeže se stále setkáváme s nedomyšlenou organizací, která způsobí to, že hráči mají příliš dlouhé intervaly nicnedělání nebo malý počet opakování. Jejich rozvoj probíhá tedy pomaleji. Mnohdy je to i tím, že trenéři chtějí mít vše pod kontrolou, a proto rozdělí skupinky pouze podle počtu dohlížejících trenérů. Pokud připravujete trénink, eliminujte v něm delší zástupy či hry s náhradníky, kteří čekají za lajnou, až je trenér vystřídá. Kluci přišli na trénink, aby byli co nejvíc zapojeni do cvičení i her, ne aby koukali na ostatní nebo se nudili.

V kategorii přípravky se v kondiční složce zaměřujeme na získání všeobecné kondice. Aby byl rozvoj efektivní, musí být zaručen dostatečný interval zatížení a odpočinku, počet opakování, odpovídající intenzita, pestrost činností a správnost provedení.

Nejvíce prostoru bychom měli věnovat koordinaci, obratnosti a rychlosti. Dále pak následuje rozvoj silové připravenosti zejména pro souboje a vý-

bušnost. Například start na 10 metrů není jen rozvojem rychlosti, ale zároveň v sobě obsahuje rozvoj síly dolních končetin. Je to silově-rychlostní cvik. Kondiční složky se prolínají a navzájem se ovlivňují.

JAKÉ ZATÍŽENÍ VOLIT PRO ROZVOJ KONDICE?

Existují dva způsoby rozvoje **izolovaně** – např. rychlostní cvičení bez míče (interval zatížení 1:6 při za-

tížení kolem 3 až 4 vteřin) a rozvoj síly – přetlačování, přetahování atd. Zde můžeme lépe ohlídat intervaly zatížení a odpočinku u všech hráčů.

Komplexně (herní kondice) – směs více kondičních aspektů, průpravné hry a herní cvičení. Ve hře nebudou všichni rozvíjet stejnou měrou například rychlost, jako je tomu při izolovaném způsobu. Někteří budou více herního času věnovat spíše vytrvalosti, někteří budou mít zase více opakovaných sprintů. Zatížení si v tento moment řídí sami hráči svojí aktivitou, ale všichni se nejspíš dostanou do všech kondičních složek a dle nastavených podmínek trenérem nebo dle možností každého hráče je i rozvíjejí. Trenér má možnost nastavit pravidla a podmínky (prostorové, početní) tak, aby se více rozvíjela například síla v soubojích.

Intervaly pro rozvoj izolované kondice NEPLATÍ pro herní kondici. Důvodem je, že při provádění průpravných a herních cvičení musíme počítat s určitým zpomalením a menší intenzitou díky nedokonalému ovládní míče. Proto intervaly odpočinku mohou být kratší, než se doporučuje u jednotlivých kondičních aspektů.

ZÁVĚREM...

- Vynechte v tréninku delší zástupy a minimalizujte prostoje.
- Pokud hráči již v nějakém zástupu čekají, tak jim na pauzu vymyslete fotbalovou činnost (úkol – např. žonglování s dopadem nebo 5× zpracovat vyhozený míč atd.).
- Snažte se pro hru udělat více hřišť tak, aby hráči nemuseli čekat na střídání.
- Zajistěte dostatečný počet opakování a odpovídající náročnost. ■

KONDICE

RYCHLOST

SÍLA

VYTRVALOST

OBRATNOST
KOORDINACE

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 1

Věková kategorie:

U8 – U12

Zaměření cvičení:

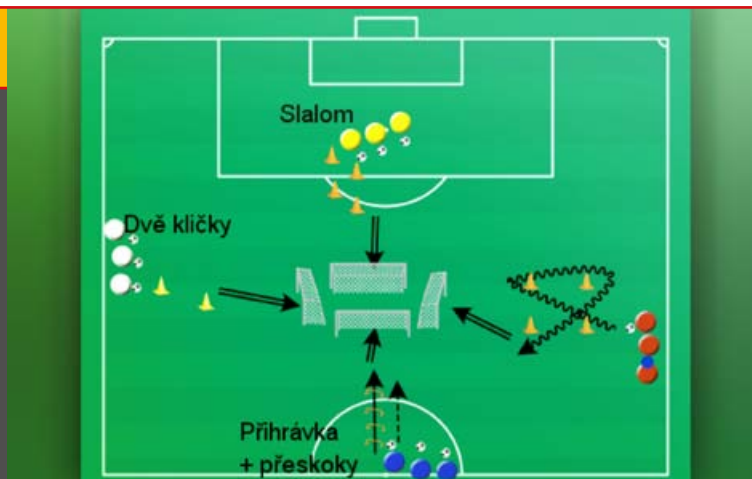
ovládání míče, výběr stanoviště, přesnost přihrávky

Slovní popis:

Hráči si vybírají z různých stanovišť a rozvíjejí dovednosti s míčem.

Varianty:

střelba s brankáři (chytají trenéři)

PRŮPRAVNÉ CVIČENÍ 2

Věková kategorie:

U8 – U12

Zaměření cvičení:

ovládání míče + reakce na výměnu

Slovní popis:

Ve vymezených prostorech ovládají hráči míč – dělají kličky, zpracování atd. Na pokyn se mění jeden či více hráčů (i celé skupiny) do jiného prostoru. Všichni pracují a musí správně a rychle reagovat.

Varianty:

ovládání míče – při vedení míče, kličkování, zpracování možné výměny jednotlivců i skupin

PRŮPRAVNÁ HRA 1

Věková kategorie:

U8 – U12

Zaměření cvičení:

hra 2 na 2 nebo 1 na 1

Slovní popis:

Na všech hřištích se hraje současně, stejný začátek i konec. Kdo vstřelí více branek v daném intervalu 30 až 60 vteřin, posouvá se k nejlepšímu hřišti. Při remíze rozhodne rychlá fotbalová dovednost.

Varianty:

turnaj o Ligu mistrů – přidání dalšího tzv. nejlepšího hřiště

PRŮPRAVNÁ HRA 2

Věková kategorie:

U8 – U12

Zaměření cvičení:

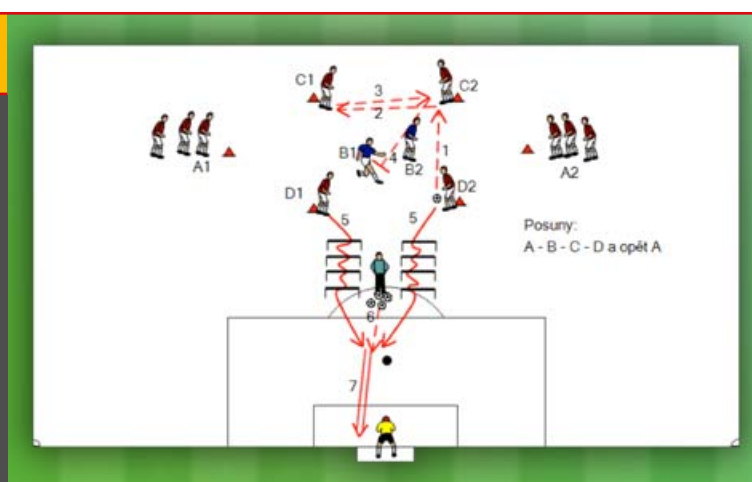
přihrávání, reakce na souboj, zakončení

Slovní popis:

Po bagovce 4 na 2 nebo 4 na 1 následuje rychlostní souboj s následným zakončením.

Varianty:

před zakončením lze využít rychlostní, silový nebo obratnostní souboj, po zakončení prvního hráče může ještě trenér přihrát druhý míč na pomalejšího hráče

Mistři ligy z roku 1996: sedí Stejskal, Poborský, Veselý III., trenéři Cipro a Pešice, Suchopárek, Novotný, Blažek, za nimi lékař Dokoupil, kustod Petrák, Křištofik, Vágner, Bejbl, Šmicer, Hunač, maséři Zlámal a Trenkwitz, „na bidýlku“ L. Jarolím, Jirásek, Kozel, Hyský, Šmejkal, Lerch, Pěnička a Vávra.

HISTORIE

KRÁTKÉ VYBOČENÍ Z DLOUHÉHO PŮSTU

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU: JAK V 70. LETECH ZNENADÁNÍ ZAHROZILA SLAVIA

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Utíká to, utíká... Než se nadějeme, uplyne sedmdesát let od derby „S“ v posledním kole ligy 1946–47. V tropickém vedru z kraje dodnes vzpomínaného žhavého léta (a přesto před více než 41 000 diváků) červenobílí podlehlí rudým 3:5, ale nemuseli si z toho zase až moc dělat – i tak svým přemožitelům o bod vyfoukli mistrovské vavříny. Slavia tehdy oslavila ligový primát už po třinácté. Kdo by se byl uprostřed té euforie nadál, že na příští triumf si bude muset počkat bezmála půl století? Třináctka v tom určitě prsty neměla...

Slávisté tehdy poprvé vystoupili na špici v 9. kole vítězstvím 3:2 nad Kladnem, které jediné doposud neztratilo ani bod – ale až do cíle pak už první místo nikomu nepůjčili. Bican se po deváté v nepřetržitě řadě stal králem střelců s fantastickými 43 góly z 23 odehraných zápasů, se sedmnáctigólovým náskokem před Vladimírem Höningem, který v průběhu soutěže přešel z Viktorie Plzeň do Zlína, a s dvaceti góly k dobru před spartanem Jaroslavem Cejmem.

Fanoušci červenobílých byli v sedmém nebi. To ještě netušili, co všechno potká milovaný klub v totalitním režimu, který se zmocnil vlády v únoru 1948. Nejen zákaz užívání slavného jména, který potkal i jiné, ale i odvedení opor v čele s Bicanem do jiných týmů, několikaleté bezdomovectví po překotné likvidaci letenského stadionu, nepochopitelný stop oblékání nejstaršího, dodnes užívaného českého sportovního dresu... Tak došlo i na to, co si do té doby žádný český fanoušek u obou „S“ nedovedl ani představit: sestup! Poprvé v roce 1951, znovu o deset let později a do třetice roku 1963 dokonce na dva roky!

Když se červenobílí pod staroslavným jménem vrátili na podzim 1965 mezi

domácí elitu, začali prohánět spartanské obhájce titulu a před posledním kolem se jevíli jako nejvážnější adepti na prvenství. Nakonec z toho bylo třetí místo, i když jen horším skóre za Duklou a Spartou.

BLESK Z ČISTÉHO NEBE

Když vyprchala euforie z velkého znovuzrození, začala Slavia opět upadat do šedého průměru. Pozvolný pokles se zastavil v nejvyšší čas, až na okraji propasti: v lize 1972–73 červenobílí skončili čtrnáctí jen díky lepším skóre před sestupujícím Třincem!

Když se však rok s rokem sešel, prakticky nezměněný tým, jen s novým trenérem Jaroslavem Jarešem, který se své role ujal už v závěru onoho bezmála sestupového ročníku, byl před posledním zvoněním druhý o bod za bratislavským Slovanem, takže stále ve hře o titul, byť spíše jen teoreticky. Slovan podle očekávání porazil doma Nitru, Slavia podlehl v Žilině 1:2, a tak to nakonec bylo o tři body a před červenobílí se vyhoupla ještě Dukla. Ale i tak – kdo by si byl na podzim na ně vsadil třeba jen zlamanou grešli? V úvodním kole prohráli v Plzni, Bratislavě

podlehli na Tehelném Poli 1:5 a jedenáct bodů za ní přezimovali na osmém místě.

Na jaře však už byli k nepoznání. Začali výhrou 5:0 nad Plzní, Slovan v Edenu vyklepli stejným poměrem branek, jakým mu na podzim podlehl. Praha si to tehdy náramně vychutnala bez ohledu na sympatie k tomu či onomu klubu, byla to léta superiority slovenských týmů z Trnavy a Bratislavy.

Po pátém místě v následující sezoně to v lize 1975–76 Slavia rozehrála ve velkém stylu už na podzim, po kterém byla třetí v bodové rovnosti s prvním Slovanem i druhým VVS Košice. A na jaře vykouřila do závěrečného kola jako lídr tabulky! Měla 36, Ostrava 35 a Slovan 34 bodů. Stačilo jen uhrát plichtu a prvenství by bylo po devěťadvaceti letech znovu její. Po porážce 0:2 ji ale předstihl nejen Baník, který si výhrou v Plzni vydobyl svůj první mistrovský titul, ale díky lepším skóre i její přemožitel.

Nicméně v letech 1974 a 1976 šlo opravdu jen o krátké vybočení z dlouhého půstu. Ještě třetí místo v roce 1977, leč už o šest bodů za mistry z Julisky – a po něm návrat do středu ligového pelotonu s příjemnou výjimkou třetího stupínku v roce 1985.

PŘIŠLO TO AŽ V 96.

To už si historie podávala ruku se současností – ale mohli bychom při slávistickém vzpomínání nechat stranou památný titul po devětačtyřiceti letech z roku 1996?

V lize 1989–90 skončila Slavia až desátá, v dalším ročníku devátá. Ale hned potom čtvrtá! A roku 1993 se s československou ligou rozloučila vskutku důstojně: druhým místem za Spartou. Bylo zřejmé, že nabírá dech k novému útoku na vrchol. Potvrdila to završením vicemistrovského hat-tricku v úvodních ročnících samostatné české soutěže v letech 1994 a 1995 – v obou případech za věčným rivalem z Letné. Už jen ten dostih ve znamení „S“ volal po vzejetí všech sil k novému šturmu nebes. A slávisté to dokázali! V předchozích letech třikrát postříbřený tým vedli postupně Vlastimil Petržela s Josefem Jarabinským, napodruhé Jarabinský s Jindřichem Dejmallem a napotřetí Miroslav Beránek s Františkem Ciprem. Teď u něj zůstal Cipro, ale po bok se mu postavil Josef Pešice. A hlavně: nedlouho po rozehrání soutěže přišel ze Žižkova do Edenu Karel Poborský!

Týmu se zprvu nedařilo. Na plný plyn se rozjel až v závěru podzimu. Po 9. kole se ocitl až na dvanácté přičili ligového žebříčku a kdekdo už nad ním lámal hůl. Právě v té chvíli spadlo z nebe vítězství 9:1 nad Uherským Hradištěm. Soupeř to nebyl těžký, ale takový brankotvor umí působit jako mana nebeská. Slavia nakonec vyhrála ligu o devět bodů před Sigmou Olomouc! I ten impozantní náskok byl však v té chvíli zcela, naprosto a bez zbytku zastíněn nádherným prožitkem návratu k mistrovskému titulu – po čtyřiceti devíti letech!

Slavia (tehdy oficiálně Dynamo) v „dresové ilegality“ z roku 1955: dole zleva Štädler, Hemele, Jonák, Muzikář a Melichar, nad nimi Kocourek, Hubálek, Fiktus, Ipser, Buchta a Trubačka.

Obchodník s chmelem Václav Valoušek, poslední předúnorový předseda Slavie a Asociace. Jeho odchod do emigrace nepochybně patřil k důvodům perzekuce klubu v první polovině 50. let.

František Cipro, tvrdý a nelítostný bek Slavie ze 70. let, ji roku 1996 společně s Josefem Pešicem po téměř padesátiletém martyriu konečně dovedl k ligovému prvenství jako trenér.

Slavia z ligy 1972–73: zleva sedí Cipro, Veselý II., asistent Kocourek, trenér Linhart, Helešic, Z. Jurkanin, ve druhé řadě Machurka, Voborník, Grospič, Biroš, Smolík, Klimeš, nahore Stárek, Gáborik, V. Novák, Mareš a Zlámal. Potom tým převzal nový kouč Jareš.

DOBOVÉ STŘÍPKY

HON NA KLUB SLAVNÝCH TRADIC

Proč se po roce 1948 právě Slavia stala objektem takové nepříně nových vládců země? Bylo to proto, že sešivaný dres kdysi jako student oblíkal i prezident Edvard Beneš? Nebo proto, že předseda klubu (a zároveň i tehdejší Asociace) Václav Valoušek po únorovém puči odešel do emigrace? Či snad proto, že právě Bicana si režimní inkvizitoři zvolili za odsouzenihodný příklad profesionála? Žili v bludech o amatérských sportovcích, kteří budou lámat rekordy i v zaměstnání, ve volném čase si pro novou chuť do práce

drobet potrénují a budou vyhrávat soutěž za soutěží – a nějak nemohli pochopit, že to nejde dohromady. Asi se v příštím slávistickém osudu spojilo od každého trochu...

PROMĚNIT TU LOŽENKU...

Stačilo jen uhrát plichtu, napsali jsme ve vzpomínce na ligový finiš v roce 1976 na Tehelném Poli. A jak daleko k ní měla Slavia, když tam dlouho držela bezgólový stav a potom dokonce málem šla do vedení? František Veselý založil nebezpečný útok, Josef Jebavý chyťře poslal míč do uličky Peteru Herdovi

a ten z několika kroků nedal. I to se stává, mnohdy v ještě důležitějších zápasech. Nedáš, dostaneš... Přišlo to až ve chvílích, kdy už si slávisté začali dělat naděje na dělbu bodů, ale přišlo. A potom ještě repete na 0:2. Zase jen třetí místo... Červenobílí toho roku dobyli i Český pohár – pro větší efekt ve finále s rudými (1:1 a 3:1) a se Slovanem se znovu potýkali ve finále Československého poháru. V Praze 1:0 vyhráli, v Bratislavě prohráli – o federální trofej je pak připravil rozstřel z penaltové značky. Dvakrát v rozpětí nemnoha dní chyběl jen krůček k mnohem větší radostem...

SPANILÁ JÍZDA EVROPOU

Jak jinak nazvat působení Slavie roku 1996 v Poháru UEFA? Postupně v něm vyřadila rakouský Sturm Graz, německý Freiburg (oba soupeře porazila na jejich hřištích a doma s nimi pak remizovala), švýcarské Lugano a ve čtvrtfinále italský AS Řím, se kterým poprvé v soutěži prohrála v Římě 1:2, ale až po pražské výhře 2:0. Až v semifinále podlehl dvakrát 0:1 francouzským Girondins Bordeaux dvakrát 0:1. Ale i její postup byl ozdobou roku, kterým se do fotbalové historie po dlouhé době znovu zapsal mistrovský titul červenobílých. ■

K L U B

HLEDÁ SE „MAGOR“

FOTBAL V KOLODĚJÍCH ZAČAL PŘED ČTYŘMI LETY PSÁT NOVOU KAPITOLU, BYL TU ZALOŽEN ODDÍL FK SLAVOJ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠÍMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Ač jeho historie sahá až do roku 1930, v KOLODĚJÍCH je oficiálním datem vzniku fotbalového klubu rok 2012. Před pěti lety tu totiž byl založen FK Slavoj, který je nástupnickým oddílem někdejšího SK. Pod vedením Daniela Kubína se prokousal přes krušné začátky, kdy první tři sezony musel odehrát v azylu v Běchovicích, protože nemohl hrát na domácím hřišti. Dnes už je opět „ve svém“, k čemuž mu pomohl i fakt, že si místní areál vyhlédl někdejší prvoligový gólman Oldřich Pařízek a založil tu brankářskou školu. Tu před rokem a půl převzal jeho kolega, legenda vršovické Bohemky Radek Šňožík.

Nová kapitola fotbalu v Kolodějích se začala psát na přelomu let 2011 a 2012, kdy z nejrůznějších důvodů definitivně zanikl SK Slavoj a místo něj se v červnu 2012 členem FAČR stal FK Slavoj. „Tenkrát jsem byl tehdejší starostou panem Passerem a místními sportovci osloven, zda bych se nepokusil o založení nového klubu. Šel jsem do toho, protože jsem nechtěl, aby Koloděje zmizely z pomyslné fotbalové mapy Prahy,“ vzpomíná předseda FK a kolodějský patriot Daniel Kubín.

RESTART S PAŘÍZKEM

Začátky byly krušné. „Největší problém byl v tom, že jsme neměli kde hrát. Místní kabiny totiž patřily bývalému majiteli, který je uzavřel, a hráči se tak neměli kde převlékat. Vyřešili jsme to tak, že jsme první tři sezony odehráli v Běchovicích,“ vysvětluje předseda. K návratu domů pomohl Kolodějským Oldřich Pařízek. „Oslovil nás s tím, že se mu líbí náš areál a chtěl by si v něm otevřít brankářskou školu, respektive

fotbalovou akademii. Společně se svým spolupracovníkem a investorem Matušem Motovským se dohodli s vedením obce, že si areál pronajmou, zainvestují do něj a rozjedou tu brankářskou školu.“ Areál tak znovu ožil a kromě malých gólmánů v něm mohli začít trénovat i hráči FK Slavoj Koloděje. „Fotbalová akademie nám tu vytvořila podmínky, za nichž můžeme prostory využívat k tréninkům i zápasům, funguje to k oboustranné spokojenosti. Rozhodně se nijak netlučeme, místa je tu dost,“ usmívá se Daniel Kubín.

V Kolodějích momentálně působí jen jedno mužstvo dospělých, pomalu se však rozrůstá i mládež. „Máme zhruba pětáctýřicet dětí, ty ale zatím ještě nehrají žádnou soutěž,“ upřesňuje šéf, jehož pravou rukou je Tomáš Pravda, který má na starosti právě caparty. „Začali jsme různými promo akcemi typu leťáků do škol, děti se postupně nabalovaly a teď po dvou letech jich máme zhruba pětáctýřicet. Jsou tu kluci i holky od čtyř do jedenácti let,“ pochvaluje si šéftre-

nér mládeže, který stejně jako předsesta v Kolodějích vyrůstal. „Hrál jsem tu od mladších žáků do dorostu, pak nastalo mezidobí, během něhož jsem od místního fotbalu odešel, ale oklikou mě to opět zavedlo zpátky.“ Kromě Daniela Kubína a Tomáše Pravdy pak v klubu působí ještě hrající trenér áčka Jiří Erben ml., s mládeží pomáhá další „licencovaný“ kouč Daniel Ježil a starou gardu, v níž působil bývalí i současní hráči Slavoj, má na starosti Luděk Grabinský.

NADŠENÍ A ZKUŠENOSTI

Úspěšný start mládeže se podařil i díky tomu, že děti tu mají možnost komplexního sportovního rozvoje. „Rodičům říkáme, že nejsme úzce specializovaný fotbalový kroužek, ale spíš všeobecná sportovní příprava. Není pro nás důležité, aby děti byly perfektní fotbalisté, ale to, aby se hýbaly a byly na čerstvém vzduchu. A rodiče na to slyší, jsou rádi, že se děcka naučí nejen kopat do míče, ale i dělat kotrmelce, skákat a podobně. Zkrátka ty věci, na které se dnes ve školách neklade moc velký důraz,“ vysvětluje Tomáš Pravda.

V tom, že v Kolodějích se na fotbal dalo poměrně dost dětí, hraje podle Daniela Kubína roli i další faktor. „Obecně platí, že dnes je doba dál, než byla před nějakými deseti lety, kdy se všude psalo a říkalo, jak děti raději sedí doma u počítače a nevěnují se sportu. Na rodiče se

to hmulo zprava zleva, už je to nebalilo a ty děti prostě vykopali ven.“ Vzhledem k rostoucímu počtu dětí ve Slavoji logicky uvažují o tom, že by vytvořili mládežnický tým a přihlásili ho do soutěže. V tomto ohledu však vedení naráží na problém v podobě nedostatku členů trenérského štábu. „Potřebujete alespoň jednoho dva lidi, profíky, kteří by se týmu věnovali. Ale to se vlastně netýká jen mládeže, ale celého našeho klubu. Potřebovali bychom k sobě dalšího v uvozovkách magora, jako jsme my s Tomášem. Člověka, který by fotbalu dal možná ještě víc času a maximum energie než my a táhnul by ho s námi dopředu,“ hlásí se Daniel Kubín. Zatím tedy kolodějská mládež nastupuje jen k přátelským zápasům. „Chceme v nich pokračovat, protože dětem dají víc než tréninky. Vyvolají v nich pocit, že skutečně hrají fotbal,“ podotýká Tomáš Pravda. „Soutěž by samozřejmě byla ještě něco navíc. Jenže to se zase vracíme tomu, že nám chybí alespoň jeden nadšenec. My jsme tátové od rodin, takže toho času nemáme tolik. Chtělo by to někoho, kdo má kromě nadšení i zkušenosti a zvládne děti vést.“

„Přece jen je složité, když se na trénink postavíte před třicet dětí, které jsou v různém věkovém rozhraní a každý potřebuje trochu jiný přístup. Vyžaduje to praktické zkušenosti z vedení tréninku a dostatek času,“ vzkazují pánové z vedení FK Slavoj Koloděje.

KRÁLOVSTVÍ RADKA ŠŇOZÍKA

Areálu Slavoj Koloděje dominuje „letišťe“, místní hřiště je totiž s rozměry 105 × 68 m jedním z největších v Praze. To je prvním charakteristickým znakem prostorů v Bohdašínské ulici. Tím druhým je osoba Radka Šňozíka, který zde vede svou Fotbalovou akademii (FARS), laicky řečeno brankářskou školu. I díky ní čeká areál dle všeho zářná budoucnost, investor akademie do něj totiž ve spolupráci s obcí plánuje nasypat miliony korun a zásadně ho zvelebit.

Rozlehlé prostory Slavoj patří obci, od ní ho má na 20 let pronajaty FARS. Ta do areálu investuje a dělá, co je potřeba – dostavby, úpravy, údržbu. „My jako oddíl tu fakticky nemáme nic, jsme vlastně bez zázemí typu klubovny nebo šaten. Ale díky spolupráci s brankářskou školou se tu naši hráči mohou převlékat a prostory využívat,“ vysvětluje předseda Daniel Kubín.

Radek Šňozík působí v Kolodějích už rok a půl. „Olda Pařízek tu tehdy skončil a já dostal od investora nabídku, abych v tom projektu pokračoval a nějak ho posunul dál. Kým jsem a myslím, že se to rozvíjí správným směrem,“ popisuje gólman, který dlouhé roky chytal i v Příbrami. Co vlastně mladým brankářským nadějím nabízí? „Koncept je nastavený

tak, že se tu trénuje víceméně každý den. Máme smlouvy s kluby, ale kluci k nám mohou chodit i individuálně. Do budoucna máme vizi, že bychom se věnovali nejen brankářům, ale i hráčům v poli,“ vysvětluje Radek Šňozík.

Ten má sice k ruce tým dalších pěti trenérů, přesto je v Kolodějích v podstatě každý den. „Je to časově hodně náročné, ale to k tomu patří. Není to jen o trénování, ale i o tom, že se musíme starat o areál. Přistavoval se tu kus kabin, všechno se rekonstruovalo. Práce je tu nad hlavu, ale obrovsky mě to chytlo, takže mě to baví.“

Areál v ulici Bohdašínská se v nejbližší době může těšit na rozsáhlé úpravy: zmenšení hlavního hřiště, výstavbu nového zábradlí, vybudování

STADION FK SLAVOJ KOLODĚJE

Název: sportovní areál FK Slavoj Koloděje

Adresa: Bohdašínská 398/3, Praha 21, 190 16

Dopravní spojení: pět minut chůze od autobusové zastávky Kvasinská (linky 111, 269, 303 a 329)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, aréna Fotbalové akademie Radka Šňozíka

plochy s umělým povrchem a víceúčelového hřiště... Tyto dlouhodobé investice budou umožněny nejen díky Šňozíkově akademii, ale i díky obci. „Na spolupráci s obcí si nemůžeme stě-

žovat, formou grantů nám poskytuje příspěvky na chod i vybavení. Plánovaná investice ale bude mnohem větší, v řádech milionů,“ upozorňuje předseda Daniel Kubín. ■

Práce mají v Kolodějích nad hlavu a váží si přítomnosti Fotbalové akademie Radka Šňozíka.

FK SLAVOJ KOLODĚJE

Rok založení:
2012

Vývoj názvu klubu:
FK Slavoj Koloděje

Úspěchy:
účast ve II. třídě

Současnost:
II. třída, skupina B

Počet týmů:
jeden tým mužů („A“ – II. třída, skupina B), mládež (cca 45 dětí ve věku 4 až 11 let, zatím bez přihlášené soutěže), stará garda

CIVIL

FOTBALISTA NA SILNIČCE

KAPITÁN ČECHOSLOVANU CHUCHLE DAN URBAN PROPADL CYKLISTICE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Už šestým rokem hraje za Chuchli, díky níž si do fotbalového životopisu může zapsat neobyčejnou zajímavost. DAN URBAN totiž s Čechoslovanem nezažil sezonu, v níž by buď nepostoupil, nebo naopak sestoupil. Postupně tak okusil tři různé soutěže od I. A třídy po II. třídu. Krom toho je usměvavý Moravák velkým fanouškem silniční cyklistiky. Tomuto koníčku propadl před třemi lety, když, jak sám říká, jednou o Vánocích zjistil, že je tlustý a potřebuje zhubnout.

Dan Urban je rodák z Otrokovic a do fotbalu se vrhnul v tamní Jiskře. „Začínal jsem de facto nadvakrát. Tatka, který sám hrával fotbal, mě tam asi v pěti letech vzal poprvé, ale to jsem ze šatny s brekem utekl a řekl jsem, že hrát nebudu,“ usmívá se. „Ale pak na základní škole jsem byl ve třídě s kluky, kteří fotbal hráli, tak jsem začal taky. To mi bylo nějakých osm let,“ vzpomíná.

Coby dorostenec pak přestoupil do konkurenční Viktorie Otrokovice. „Tam byl asi vrchol mé fotbalové kariéry, protože jsme hrávali druhou dorostenecovou ligu. Potom jsem skončil v dorostu

a zároveň i v klubu, protože jsem kvůli škole přešel do Prahy,“ prozrazuje záložník, který vystudoval historii a politologii na Filozofické fakultě UK.

POSTUP, SESTUP, POSTUP, SESTUP...

Po přesunu do metropole si Dan Urban dal od fotbalu na rok pauzu. „To nebylo dobré, protože jsem výkonnostně sletěl strašně moc dolů,“ přiznává. „Potom jsem začal jezdit zpátky na Moravu, kde jsem hrával I. B třídu za Míškovice. Tak jsem to vydržel dva roky, ale pak už to nešlo. Jezdit každý víkend tam a zpátky tři hodiny bylo dost

náročné, tak jsem si řekl, že si zkusím najít něco v Praze.“

V roce 2010 zkusil štěstí na Lokádě, kde se však nedočkal valného herního vytížení. „Na podzim za nás chodilo hrát hodně lidí z áčka, takže třeba půlka týmu šla na lavičku. A na jaře, když kluci z A-týmu přestali chodit a já měl šanci si víc zahrát, tak jsem byl neustále zraněný,“ vysvětluje záložník, který poté přestoupil do Chuchle, kde působí už šestým rokem.

V Čechoslovanu, který loni oslavil 90. výročí založení, momentálně zastává funkci kapitána. „Tak nějak to na mě zbylo. Ve srovnání s dobou, kdy jsem tam začínal, totiž zbyli v týmu asi jen tři hráči. To je důsledek toho, že v Chuchli není dorost, takže se áčko nedoplňuje z vlastních zdrojů a tím pádem se před každou sezonou mužstvo zásadně obměňuje.“

I proto se Dan Urban může „pyšnit“ zmíněnou pozoruhodností – až na

první sezonu totiž každý rok s týmem buď postupoval, nebo sestupoval. „Nejdřív jsme postupovali do I. A třídy, pak byly dva sestupy v řadě až do II. třídy, odtamtud postup do I. B a pak zase pád do II. třídy,“ nasazuje hořký úsměv. „Na druhou stranu jsem za souměř, v níž působíme teď, rád. Přece jen je lepší hrát relativně vyrovnané zápasy a občas si užít výhru, než schytávat samé porážky,“ přemítá.

MÍSTO HUBNUTÍ KYNUL

Co se pracovního života týče, Dan Urban dělá čtvrtým rokem PR konzultanta pro mezinárodní firmu Baobab Group. „Zjednodušeně řečeno radíme klientům s PR komunikací a s marketingem,“ popisuje muž, v jehož profesním životopisu byste našli i další zajímavé položky. Před svou současnou prací totiž dělal na předvolební kampani Jana Fischera a ještě předtím na úřadu vlády.

Když je někdo vášnivým cyklistou...

...zapoužije kdekoliv. I pro fotbalový časopis.

DAN URBAN

Věk: 32

Klub: SK Čechosloman Chuchle

Post: záložník

Na tomto kole najíždí Dan ročně tisíce kilometrů.

Politické poradenství bylo donedávna součástí i jeho aktuálního povolání. „Teď už od něj ale trochu ustupujeme, našimi klienty jsou spíše soukromé firmy. Pomáháme jim i se základními věcmi, jako je vymýšlení loga nebo webových stránek. Snažíme se dostat je do médií, přes různé kontakty, které máme, jim domlouváme schůzky s možnými investory. Je to taková všehochoť.“

Největším koníčkem Dana Urbana je silniční kolo, k němuž se dostal z prozaického důvodu. „O jedné Vánocích jsem zjistil, že jsem hrozně tlustý,“ směje se. „Rozhodl jsem se tedy běhat, ale když jsem vyběhl asi počtvrté, tak jsem si zvrtnul kotník. Táhl se to strašně dlouho a štválo mě, že místo toho, abych hubnul, tak dál kynu. Jednou jsem proto vytáhl své staré kolo, které mě nikdy nebavilo. Ale jak jsem vyjel, tak jsem zjistil, že to vlastně není tak špatné.“

Další měsíc už bicykl větral pravidelně. Nikoliv v terénu, do něj to Dana Urbana netáhlo. „Lákala mě spíš ta kondiční stránka. Abych něco ujel, zapotil se a měl z toho dobrý pocit,“ objasňuje a dodává, že koníček dále rozvíjel. „Říkal jsem si, proč vlastně furt jezdím na starém horském kole, když si můžu pořídit silniční? Na internetu jsem si tedy koupil první silničku a hned při první vyjízdce jí propadl. Možná to bylo dané větrem, ale najednou jsem měl pocit, že zadarmo jedu vážně rychle,“ směje se.

NEJHORŠÍ CYKLISTŮV SEN

Dalším faktorem, který pomohl vztah k jeho rodícímu se koníčku prohloubit, byly moderní technologie. „Našel jsem si aplikaci Strava, která je hodně návyková. Člověk sleduje, kolik toho ujel, navíc tam jsou takzvané segmenty, tedy kusy virtuální trasy, u nichž vám aplikace řekne, jak rychle jste je projel v porovnání se všemi ostatními lidmi,

kteří stejnou trasu projeli také. Tohle soutěžení mě hodně baví.“

Novému hobby propadl, a tak si už za dva měsíce kupoval další, tentokrát už fungl nové kolo. „V ten moment jsem poznal, jak je fotbal oproti cyklistice levný sport. Nebudu zmiňovat konkrétní sumy, ale dobře to vystihuje vtip, který je mezi cyklisty populární: Můj nejhorší sen je, že po mé smrti moje přítelkyně prodá mé kolo a cyklistické vybavení za tolik, kolik jsem jí říkal, že to stálo,“ chechtá se.

Na kole můžete Dana Urbana potkat téměř obden. A dopřává si na něm slušné kilometrové nálože. „Když vyrazím na vyjízdky s cyklistickým týmem, jehož součástí jsem se letos stal, pohybuje se to od šedesáti do osmdesáti kilometrů ve všední den a k devadesáti až sto o víkendech. Nejvíce jsem zvládl kolem sto čtyřiceti kilometrů. Ale ostatní kluci jsou v tomto ohledu větší šílenci a třeba dvě stě kilometrů pro ně není problém. To já zatím nedávám.“

Obecně se však prý spíš soustředí na kratší vzdálenosti v častějších frekvencích. „Dřív jsem jezdil méně často, ale delší trasy, teď je to naopak, takže častěji, ale kratší trasy,“ prozrazuje a dodává, že součástí jeho koníčku je i trenážer, na který pravidelně sedá doma.

„Ten funguje tak, že si z vlastního kola sundám zadní kolo, připnu tam takový setrvačnický a šlapu. Celé se to navíc propojí s počítačem, kde si nastavíte nějakou trasu a počítač podle jejího profilu upravuje odpor a zátěž. Zároveň existuje program, který funguje na bázi multiplayer hry, takže můžete závodit a porovnávat své časy s lidmi z celého světa. To je zase ta soutěživost, která mě na tom baví a kterou jsem asi získal z fotbalu,“ uzavírá s úsměvem.

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Těžko říct, zda by si Urban troufl na cyklokros, kde závodníci často kolo přenášejí.

Dan Urban coby obyčejný civilista.

FOTO MĚSÍCE

ON AIR!

MODERNÍ DOBA VYŽADUJE MODERNÍ TECHNOLOGIE A ČÍM DÁL VYŠŠÍ NÁROKY. PŘEBOROVÉ KLUBY MAJÍ UŽ DÁVNO POVINNOST NATÁČET DOMÁCÍ UTKÁNÍ, KAMERY JSOU ALE PŘÍTOMNÉ I NA ŘADĚ DALŠÍCH ZÁPASŮ NAPŘÍČ SOUTĚŽEMI MUŽŮ I ŽEN. NEUTEČE JIM TAKŘKA NIC, AŽ JE JEJICH OBSLUHA NA STANDARDNÍ POZICI, KLOUZAČKE NEBO PŘÍMO NA HŘIŠTI...

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: NA PRAŽSKÝCH FOTBALOVÝCH STADIONECH

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

FootballMania

**NOVĚ OTEVŘENÁ FOTBALOVÁ SPECIÁLKA
PRO HRÁČE I FANOUŠKY.**

***Kopačky / Míče / Chrániče / Dresy
Tréninkové oblečení / Merchandising české
fotbalové reprezentace***

OTEVÍRACÍ DOBA:

Pondělí – Pátek 10.00–18.00 hodin

Komunardů 1039/39, Praha 7 – Holešovice, 170 00

Telefon: 226 232 194